

வெள்ளம்

வைகாசி - 1993

20/

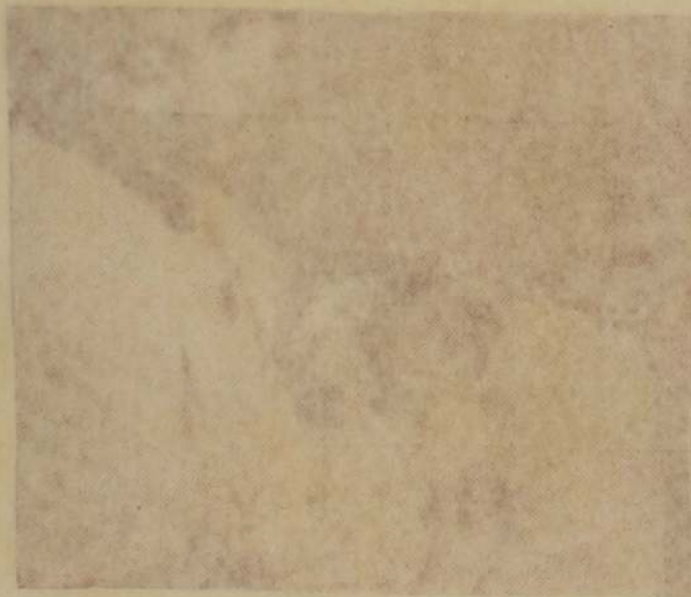

கலையியல்

எங்கள் நிலையம்

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

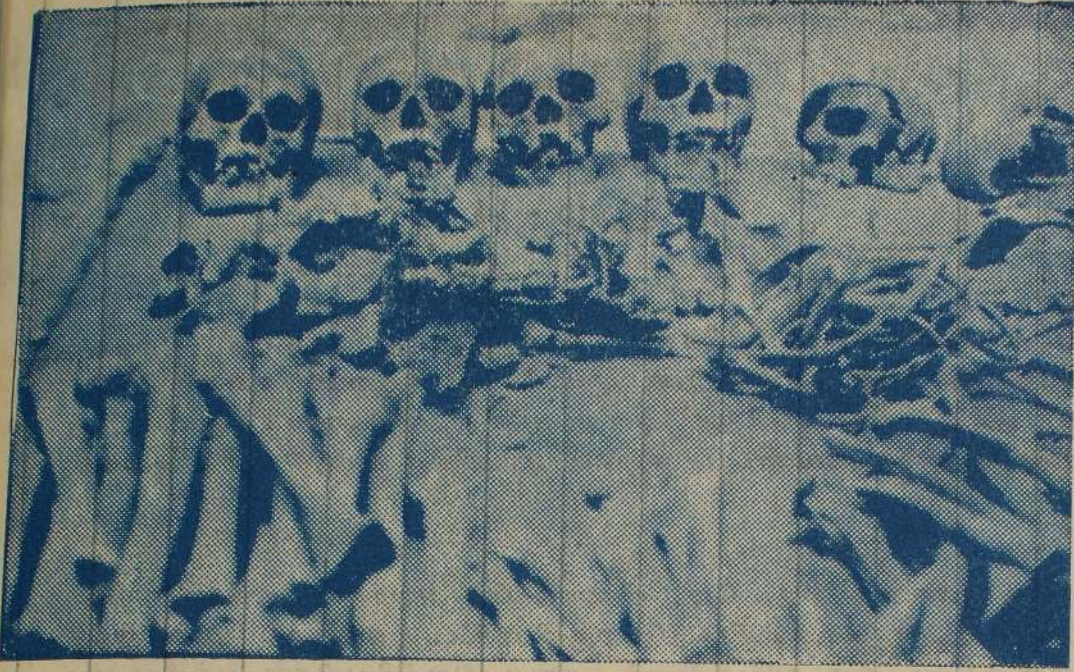
உங்களின் அனைத்துத் தேவைகளையும்
நிறைவேற்றும் நிறுவனம்

முழுமணி நகரம்

தமிழ்நாடு

71, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

என்ன இது?

எங்கே இருந்த எலும்புக்கூடுகள்?

“ஆதிச்ச நல்லூரில்” அகப்பட்ட பொருட்களா?

“ஹிட்லர் வதைமுகாம்” கிடங்கில் இருந்ததா?

அப்படியாயின் அதிசயம் இல்லையே!

இது,

ஆயிரம் வேட்டைப்பற்களும்,

அங்கையில் குருதிக் கலயமும்,

கண்களில் மலப்பீழைவழிய

கழுத்தினில் மனிதக்குடல் மாலையும்

சூடிக்கொண்டு இங்கே வந்த,

பேய்கள் தின்று போட்ட எச்சம்.

பக்கத்துவீட்டு வேலிக்குள் வந்து

பாரதம் வைத்த “மனிதப்படையல்.”

இமயமலையும், குமரிமுனையும்

எல்லைகளான “இந்திய தேசம்”

இங்கே ஆடிய நரபலிக்கூத்தில்;

பட்டை உரித்துக் காய்ந்த வேர்கள்ளாய்,

தசைகள் இழந்த தமிழர் எலும்புகள்.

கங்கைபாயும் புண்ணிய மண்ணின்,

கால்கள் நசித்த “கனகாம்பரங்கள்.”

கபிலவஸ்து,

போர்பந்தர்,

ஆனந்த பவனம்

இங்கேயிருந்துதானாம்

சாந்தி, சமாதானம், பஞ்சசீலம்

உலகமெங்கும் உலாவரப் போனதாம்.

தூ!..... எச்சிலால் அந்த எழுத்தை அழிப்போம்.

வெளிச்சம்

வைகாசி - 1993

இதழ் - 14

“இன்றைய காலத்தின் தேவைக்கேற்ப, வரலாற்று ஒட்டத்திற்கு அமைய, கலை இலக்கிய கர்த்தாக்கள் புதுமைபாண, புரட்சிகரமான படைப்புகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டும். இந்தப் படைப்புகள் எமது புனித விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு உரமூட்டுவதாக அமையவேண்டும். சமூகப் புரட்சிக்கு வித்திடுவதாக அமைய வேண்டும்.”

எமது தேசியத் தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்கள் முத்தமிழ் விழாமலருக்கு வழங்கிய ஆசிச் செய்தியில் மேற்கூறியிட்ட கருத்தை வலியுறுத்தி இருந்தது நினைவிருக்கும் என நம்புகிறோம். கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய அவரது சரியான கணிப்பீடு பலரின் எண்ணங்களுடன் ஒத்திசைந்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது.

விடுதலை என்பது போராடிப் பெறுவது. போராட்டம் தான் உன்னதமானது. அடிமையாக வாழ்ந்து கொண்டு அமைதிக்காகப் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுவது எவ்வளவு அபத்தமானது. உலகின் அனைத்து உயிர்ப் பொருள்களும் போராடிக்கொண்டுதான் வாழுகின்றன. கலை இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இதிலிருந்து வேறுபடமுடியாது. வெளிக்கொணரப்படும் ஒவ்வொரு படைப்பும் கலைஞரின் போராட்டப் பிரசவங்கள் தான்.

எதிரி போரென்று பிரகடனப்படுத்தி குண்டு வீச்சு விமானங்கள் பரவலாகப் பறக்கத் தொடங்கியதும், விழிப்புக் கொள்ளுவதும், விமான இரைச்சல்கள் ஓய்ந்ததும் மீண்டும் உறக்கத்துக்குப் போவதும் எங்கள் மண்ணின் வழக்கமாகி விடக்கூடாது. எதிரியின் காலடிச் சத்தங்கள் எங்கள் கதவடியில் கேட்கும் போது

‘வெளிச்சம்’

கலை, இலக்கிய சமூக இதழ்

வெளியீடு:

விடுதலைப் புலிகள்

கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

உருவாக்கம்:

ஆசிரியர் குழு

தான் நாங்கள் விழிகளைத் திறந்து கொள்வதானால் எம் தாயகத்தின் விடுதலை யைப் பெறுவது எந்தக்காலம்? நாம் எல்லோரும் எங்களை நாங்களே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய கேள்வி இது.

தடைகளை ஒவ்வொன்றாகத் தகர்த்து, எதிரிகளின் பாடி வீடுகளை எரித் துக் கொண்டு எமது எல்லைகளை நோக்கி நகரத் தொடங்காது விட்டால், எதிரி எங்கள் எல்லைக்குள் ஒவ்வொரு நாளும் ஓரிரு அடிகளாகத் தனது பாதத்தை பதித்து ஊடுருவிக் கொண்டிருப்பான். பகைவனை எல்லையில் சந் திப்பதா? கொல்லையில் சந்திப்பதா? என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டிய வேளை வந்து விட்டது. எனவே எங்கள் தேசிய விடுதலை இராணுவக் கட்டமைப்பான தழிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை எல்லோரும் சேர்ந்து பேரியக்கமாக பொலிவுறச் செய்ய வேண்டும். இந்த அணி திரட்டும் பணியில் தழிழீழ்க் கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் பணி கணிசமான பங்கை வகிக்கிறது.

விடுதலை இலக்கு நோக்கிய பயணத்தில்-
வழி தெரியாத விழிகளும்-
வார்த்தைகளற்ற வாயும்-
ஆடாத கால்களும்-
அசையாத லகங்களும்-

வரலாற்றுத்தவறு இழைத்தவைகளாகிவிடும். நாளை ய தலைமுறை இந்தக்காலப் படைப்பாளிகளை குற்றவாளிக் கூண்டிலேற்றி வழக்காடு மன்றம் நடாத்தி குற்றம் இழைத்ததாைத் தீர்ப்பு வழங்கும். நாளை இந்த அவல நிலை எமக்கு ஏற்படாமல் எல்லோரும் அணிதொள்வோம். இந்தச் செய்வ ழிப் பயணத்தில் தழிழீழப் படைப்பாளிகளுடன் இணைந்து 'வெளிச்சம்' வீறு நடை போடக் காத்திருக்கிறது.

அட்டைப்படம்:
விடுதலைப் புலிகள்
புகைப்படப் பிரிவு

ஓவியங்கள்:
தயா

அச்சு:
ம. மரியதாஸ்

இதழ் அமைப்பு:
இணுவையூர்
சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்

கல்வி வாழ்க்கைக்கு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது

தமிழீழ தேசியத் தலைவர்
திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்கள்.

கல்வி என்பது அறிவு சார்ந்தது. ஒருவன் தன்னைப்பற்றியும், தனது சமூக வாழ்வு பற்றியும், தான் வாழும் உலகம் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கு கல்வி அத்தியாவசியமானது. கல்வியறிவு ஒருவனது ஆளுமையைச் சிறப்பிக்கிறது. அவனது வாழ்க்கைக்கு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. அவனை முழு மனிதன் ஆக்கிவிடுகிறது.

இன்றைய அறிவியல் உலகம் விரைந்து, பரந்து வளர்ந்து வருகிறது. இந்த அறிவியல் அசைவியக்கத்தால் உலகத்தில் பிரமிக்கத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மனித வாழ்வும் புரட்சிகரமாக மாறிவருகிறது. இந்த அறிவுசார் நவயுகத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட துறைசார்ந்த படிப்புகள் ஒரு பரந்த உலகப் பார்வையையும் விரிந்த வாழ்வனுபவத்தையும் கொடுக்கப்போவதில்லை. எனவே, துறைசார்ந்த பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்புகளோடு பொது அறிவுத்திறனையும் எமது இளம் பரம்பரையினர் வளர்த்துக் கொள்வது இன்றியமையாதது. இது இன்றைய காலத்தின் தேவையும்கூட.

நாம் கற்கின்ற அல்லது செயல்படுகின்ற துறை என்ற வரம்பிற்குள் மட்டும் நாம் ஒதுங்கி நின்றுவிடக்கூடாது. அதுவும் ஏட்டுக் கல்வியோடு நின்றுவிட்டால் வாழ்வின் முழுமையை நாம் தரிசித்துக்கொள்ள முடியாது. முழுமையான சமூக மனிதர்களாக வாழமுடியாது. அன்றாட வாழ்விற்கும் தேவைகளுக்கும் பயன்படும் வகையில், நாட்டின் நடப்பியல்புகளையும், உலகத்தின் போக்குகளையும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் நாம் எமது பொது அறிவை வளர்த்துக் கொள்வது அவசியம். அதுவே எம்மைச் சமூகத்திற்குப் பயனுள்ள மனிதர்களாக ஆக்கிவிடுகிறது.

இன்று, எத்தனையோ நெருக்கடிகள், இடர்பாடுகள் மத்தியில் எமது மாணவ சமூகம் கல்வியைப் பயின்று வருகின்றது. இம்மாணவர்களுக்கு பொது அறிவில் ஆர்வத்தையும், ஊக்கத்தையும் ஏற்படுத்தும் நோக்கத்தோடு விடுதலைப் புலிகள் மாணவர் அமைப்பினால் நடத்தப்படுகின்ற அன்னைபூபதி பொது அறிவுத் தேர்வானது மிகவும் ஆக்கபூர்வமான முயற்சி என நான் கருதுகிறேன்.

“ஐயா... எனக்கொரு படம் ஒட்டிற் புத்தகம் தாறிங்களா...” இது வரை மௌனமாக இருந்த கடுகன் திடீரென்று இப்படிக் கேட்கின்றான். கடுகன் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்பானென்று செல்வராசாவோ, புனிதமோ எதிர்பார்க்கவில்லை.

கடுகனுக்கு ஏற்பட்ட ஆசையை உணர்ந்து கொண்ட செல்வராசா அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறார். புனிதம் வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றான்.

‘படமொட்டுற புத்தகம்’ என்று அவன் புகைப்படங்கள் ஒட்டுகின்ற அல்பத்தைத்தான் கேட்கிறான். அல்பம் என்று கேட்டுவிட அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்ற புனிதத்தையும், தன்னை, ஆச்சரியத்

பலமான சிந்தனைகள்

கே. ஆர். டேவிட்

தோடு பார்க்கின்ற செல்வராசாவையும் மாறிமாறிப் பார்க்கின்றான் கடுகன்.

“எடை கடுகன்... உனக்கேனடா அல்பம்...” செல்வராசா தனதுவழமையான தடித்த குரலில் கேட்கின்றார். கடுகன் எதுவும் கூறாமல் பிடரி மயிருக்குள் விரல்களைப் புதைத்துச் சொறிகின்றான்.

கடுகன் பிச்சைச் காரன்... இவன் அல்பத்திற்கு ஆசைப்படலாமா?.....

பன்னூர்யன்னை கிளை நூலகம்
மாநகர சபை
யாழ்ப்பாணம்

சமுதாயத்தின் மேடுபள்ளங்களையும் அதன் நிலைகளையும் புரியாத கடுகன் தனது மனதில் பட்டதைக் கேட்டுவிட்டான்!

“எடை கடுகன்”

“என்னையா...”

“உன்னட்டை உன்ரை போட்டோ இருக்கா”

“இல்லை...”

“உன்ரை அப்பாவின்றை போட்டோ...”

“இல்லை...”

“உன்ரை அம்மாவின்றை...”

“இல்லை...”

“பிறகு உனக்கேனடா படம் ஒட்டிற் புத்தகம்...” தனது கண்ணாடியைச் சுட்டுவிரலால் மேல் நோக்கித் தள்ளியவாறு கேட்கின்றார் செல்வராசா.

கடுகன் பிடரியைச் சொறிகின்றான். கண்முளிக்காத நாய்க்குட்டியின் கண்முளிகள் துடிப்பதைப்போல் அவனது மனத்துள் ஏதோவொரு உணர்வு துடிப்பதை அவனது முகம் காட்டுகின்றது. அவன் எதுவும் பேசவில்லை.

முன் மண்டபவாசலோடு சப்பாணி கட்டியமர்ந்திருக்கும் செல்வராசா பழைய அல்பத்திலுள்ள புகைப்படங்களை உரித்தெடுத்து புதியதொரு அல்பத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது மனைவி புனிதம் அவருக்கருகே அமர்ந்து புகைப்படங்களை இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கடுகன் முன்மண்டபப்படிக்கட்டில் குந்தியமர்ந்திருக்கின்றான்.

மிகப் பெரியளவான, மிகவும் அழகானதொரு அல்பம். சென்ற கிழமை செல்வராசாவின் மூத்தமகள் வெளிநாட்டிலிருந்து வாங்கி அனுப்பியிருந்தான்.

படிக்கட்டில் குந்தியமர்ந்திருந்த கடுகன் அந்தப் புதிய அல்பத்தைத் தடவிப்பார்க்கின்றான். அவனது கைகள் வழக்கிக் கொண்டு வருகின்றன... அவனது முகத்திலே பெரும் ஆச்சரியம்!

“ஐயா... இந்தப் புத்தகம் என்ன விலை வரும்...”

“கடுகன்... இது இதைப் புத்தகம் என்று சொல்றதில்லை... அல்பம் என்று சொல்ல வேணும்...” புனிதம் சிரித்தபடி கூறுகின்றார்.

“அம்மா இந்த அல்பம் என்ன விலை வரும்...”

“இஞ்சத்தையில் விலைக்கு ஆயிரம் ரூபா வரும்...” புனிதம் இப்படிக் கூறியதும், கடுகன் தலையைக் குனிந்து எதையோ சிந்திக்கின்றான்.

“ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபாப்படி சேர்த்தாலும்... ஆயிரம் நாள் போனால்தான் நான் இப்படி ஒண்டை வாங்கலாம்...” கடுகன் தனக்குத்தானே கூறிக் கொள்கிறான்.

செல்வராசா தொடர்ந்து படங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். கடுகன் பார்த்தபடி இருக்கின்றான். செல்வராசா கண்பார்வை குறைந்தவர். கண்ணாடி போட்டாலும் கூசிக் கூசித்தான் பார்ப்பார்.

கடுகன் —

காந்தன். இவனது பிறப்புச் சாட்சிப்பத்திரத்தோடு ஒட்டியுள்ள இவனது உண்மைப் பெயர் இதுதான். பதினெட்டு வயதிருக்கும். சிவந்த ஒட்டியுலர்ந்த தோற்றம், பருத்த கண்கள் மொட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமயிர், 'லோங்ஸ்' ஒன்றை வெட்டிக் குறைத்துக் களிசாணாகப் போட்டிருக்கின்றான். கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாக இந்த ஒரே களிசாணைத்தான் போட்டிருக்கின்றான்.

இவன் இருதய வருத்தக்காரன். இவனது தாய் இவனை வருத்தக் காரனாகவே பெற்றெடுத்தாள்.

தாயின் வயிற்றில் கடுகன் கருவாக உருப்பெற்ற போது அவளின் கருப்பை நிறைந்ததே தவிர இரைப்பை நிறையவில்லை... இரைப்பையில் வறுமையின் வெக்கை... கடுகன் நோயாளியாகவே ஜனனித்தான்!... அவனுக்கு இதயத்தில் துவாரம்... பாவம்!

இருதய நோயாலும் வறுமையாலும் உருகிப்போய் உருவத்தில் மிகவும் நோஞ்சானாகிவிட்ட இவனை 'கடுகு' என்று உருவகப்படுத்திய ஊரார், அதையே 'கடுகன்' என்றாக்கிவிட்டனர்.

காந்தன் கடுகனானான்!

இணப்பிரச்சனை முற்றி-வெடித்து தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில், தமிழர்களின் பிணங்கள் மிதிபட்ட காலம்... இந்திய இராணுவம் தமிழீழத்துக்கு வந்தது... மரத்தால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்ததைப் போல், சிங்கள இராணுவத்தின் பலிக்களத்திலிருந்து தப்பிய தமிழர்களை இந்திய இராணுவம் பலியெடுத்தது!

இந்திய இராணுவத்தின் இந்த மனித வேள்விக்கு கடுகனின் தகப்பனும் பலியானான்.

கரப்பு வியாபாரியான கடுகனின் தகப்பனை இந்திய இராணுவத்தினர் குறிவைத்துச் சுட்டனர்!

'ஆண்டிக்குடும்பமாக' இருந்த கடுகனின் குடும்பம் ஒட்டாண்டியானது'

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு-ஒருநாள் தற்செயலாக கடுகன் செல்வராசா வீட்டுக்கு வந்திருந்தான்.

புனிதம் ஆட்டிற்ச்சியும் சோறும் கொடுத்தாள்! அன்றுதான் கடுகனும் அவனது தாயும் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டனர்... அதையும் சுவைத்துச் சாப்பிட்டனர். அதன் பின்பு கடுகன் கிழமையில் இரண்டு தடவையாவது இங்கு வருவான். ஊரெல்லாம் திரிவான். எங்குமே சாப்பாடு கிடைக்கவில்லையென்றால் நிச்சயமாக புனிதம் வீட்டுக்கு வருவான்.

புனிதம் சாப்பாடு கொடுப்பாள்-சுவையாகக் கொடுப்பாள்- வயிறு நிறையக் கொடுப்பாள்!

இந்த மண்ணில் புனிதமானவர்களில், புனிதமும் ஒருத்தி!

இப்போது நான்குமணி-

விடிந்து, இதுவரையில் வீடுவீடாக அலைந்து தோல்வி கண்ட கடுகன், இறுதி நம்பிக்கைக்குரிய புனிதத்தை நாடி வந்திருக்கிறான்!

புனிதம் படங்களை ஒழுங்கு முறையில் எடுத்துக் கொடுக்க செல்வராசா புதிய அல்பத்தில் படங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். பெரு

மளவு படங்கள் ஒட்டப்பட்டு விட்டன.

கடுகனின் வயிற்றுத்தோல் முதுகெலும்போடு ஒட்டிப்போய்க் கிடக்கின்றது. சிலுவையில் தொங்குகின்ற யேசுவின் வயிற்றைப் போல்... அந்தப் பசியையும் மறந்து அல்பத்தைப் பார்க்கின்றான் கடுகன்.

“அம்மா... புது அல்பத்தில் படங்களை ஒட்டினால் பழைய அல்பம் உங்களுக்குத் தேவைப்படாது தானே... அதை எனக்குத்தாறீங்களா...” புனிதத்திடம் கேட்கின்றான்.

இவ்வளவு நேரமும் கடுகனின் செயலை செல்வராசா பகிடியாக எடுத்துக் கொண்டார். ஆனால், இப்போது கடுகன்... பிரச்சனைக்குரிய வனாகி செல்வராசாவின் மனதில் கேள்விக்குறியாகின்றான்.

புனிதம்... அவள் என்றுமே எதையும் பெரிய பிரச்சனையாக எடுப்பதில்லை.

செல்வராசா சுட்டுவிரலால் கண்ணாடியை மேல்நோக்கித் தள்ளி விட்டு கடுகனைப் பார்க்கின்றார். செல்வராசா மிகவும் அனுபவசாலி. அவரின் பார்வைக்கோடு கடுகனின் முக உணர்வுகளை ஊடறுத்து இதயம் வரை நீள்கிறது...

கடுகன்... நிரந்தர நோயாளி. இன்றோ நாளையோ இறந்துவிடப்போகின்றவன்... பிச்சைக்காரன்... அவனிடம் ஒரு போட்டோ கூட இல்லை... இருந்தும் ஒரு அல்பத்திற்காக ஆசைப்படுகிறான்!...

பிச்சைக்காரர்கள் உணவு கேட்பார்கள். சிலவேளைகளில் உடுப்புக்

கேட்பார்கள்... ஆனால் இவன்... கடுகன்... எந்தவகையிலும் பொருந்தாத அல்பத்தில் ஆசைப்படுகிறான்...

...பசியைக்கூட மறந்து ‘அல்பத்தில்’ ஆசைப்படுகிறான்...

இதுவரையில் எதையுமே வாய் விட்டுக் கேட்காதவன்... இப்போது இந்த அல்பத்தைக் கேட்கின்றான்...

உறவென்று சொல்ல... தாயை விட வேறொருவருமில்லை... இவனுக்கேன் அல்பம்...?

யாருடைய படங்களை ஒட்டிவைத்துப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றான்?...!

கண்வெட்டாமல் கடுகனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்வராசாவை புனிதம் அவதானிக்கின்றான்...

“கடுகன் ஆசைப்படுகிறான்... அந்தப் பழைய அல்பத்தை அவனுக்குக் குடுங்கோ...” புனிதம் சிபார்சு செய்கிறான்... புனிதம் ஏழைகளிடம் மட்டுமல்ல. சகலரிடமும் இரக்கமுள்ளவன். தன்னிடம் மற்றவர்கள் அன்பு செலுத்துகிறார்களோ இல்லையோ என்பதைப்பற்றி அவள் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. எல்லோரிடமும் தான் அன்பைச் செலுத்திக் கொள்வாள்.

கடுகன்மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தியிருந்த செல்வராசா, அதிலிருந்து விடுபட்டு மீண்டும் புதிய அல்பத்தில் படம் ஒட்டுவதில் ஈடுபடுகின்றார்.

கடுகன் மெனமாக இருக்கிறான்.

நாவாந்துறை வீதியும் ஒட்டுமடம் வீதியும் சந்திக்கின்ற அந்தச்

சந்தியில், முன்பு சைக்கிள் கடையாக இருந்த ஒரு கொட்டில். அந்தக் கொட்டில்தான் கடுகளின் குடிநிலம். இந்தக் கொட்டிலை யார் கட்டினார்கள், இந்த நிலம் யாருக்குச் சொந்தமானதென்ற விபரங்கள் எதுவுமே கடுகளுக்குத் தெரியாது. இனக்கலவரத்தால் இடம்பெயர்ந்து வந்தார்கள்... இந்தக் கொட்டிலில் குடியேறினார்கள். அவ்வளவுதான்!

இவனைப் பெற்ற அன்னம்மா... அவளுக்குப்போது நாற்பத்தெட்டு வயது. ஆனால் பார்ப்பவர்கள் எண்பத்தினாலு வயது மதிப்பார்கள்!... உணர்வுகள் அகால மரணமாகி, உடலால் முதிர்வடைந்தவள்... 'முட்டுவருத்தம்'. எந்த நேரமும் கொட்டிலின் வாசலில் குந்தியிருப்பாள்.

கடுகள் வீடுவீடாகத் திரிந்து... கிடைக்கின்றதோடு மாலையில் வீடு திரும்புவான். அதன் பின்புதான் அவர்களின் சாப்பாடு...!

ஒரு சோற்றுப்பருக்கை கிடைத்தாலும் கடுகள் அதை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து தாயோடுதான் சாப்பிடுவான்.

தாய்ப்பாசத்தால் ஏற்பட்டதொரு பழக்கம்! "கடுகள் இண்டைக்கு ஏதாவது சாப்பிட்டியா" புனிதம் கேட்கின்றாள்.

"இல்லை..."

புனிதம் குடும்பத்தினர் காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு, மத்தியானச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு... அதுவும் ஜீரணமாகிவிட்டது... கடுகள்...?

"அப்ப சாப்பிடன்..."

"கட்டித் தாருங்கோ..."

"நீ சாப்பிடு... உன்னை அம்மாவுக்குக் கட்டித்தாறன்..."

"நீங்கள் கட்டித்தாருங்கோ..." எவ்வளவு தான் பசியாக இருந்தாலும் அவன் தனித்துச் சாப்பிடமாட்டான்.

புனிதம் பழைய பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துத் கொண்டு சாப்பாடு கட்டுவதற்காகக் குசினியை நோக்கிச் சென்றான்.

"ஐயா..."

"என்ன கடுகள்..."

"....." கடுகள் கேள்விக் குறியோடு மௌனமாக செல்வராசாவைப் பார்க்கின்றான்.

"என்னடா கடுகள்..."

"...இந்தப் பழைய அல்பத்தை எனக்குத் தாறிங்களா..." முன்பு கேட்ட அதே கேள்வி!

செல்வராசா பதில் எதுவும் கூறாமல் தடித்த கண்ணாடிக் கூடாக, கடுகளைக் கூசிக் கூசிப் பார்க்கிறார்.

ஆஸ்பத்திரி வீதியையும், ஸ்ரான்லி வீதியையும் இணைக்கின்ற தாரீரோட்டு, இந்த ரோட்டில் புகையிரதக் கடவையைத்தாண்டி வலது பக்கமாக அமைந்துள்ள குறுக்கு வீதியில், முதலாவது வளைவில் அமைந்துள்ள மாடிவீடு, 'புனிதமகால்'- இதுதான் செல்வராசாவின் வீடு. செல்வராசாவுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்த இரண்டும் ஆண்கள். கடைக்குட்டி பெண். ஆண்கள் இருவருமே வெளி

நாட்டில் இருக்கின்றனர். பெண் பிள்ளை மட்டும் இங்கிருக்கின்றாள்.

இந்த வீட்டின் ஐந்து அங்கத்தவர்களுக்கும் தனித்தனி அல்பங்கள் உண்டு. ஒவ்வொருவரின் அல்பங்களிலும் அவர்களின் பிறந்தாள் படங்கள் தொடக்கம் வரிசைக் கிரமத்தில் ஒட்டப்பட்டுள்ளன.

முத்தமகன் இந்த அல்பத்தை அனுப்பியதோடு 'இந்த அல்பத்தில் உங்கள் படங்களை ஒட்டி வைப்புகள்' என்ற குறிப்பையும் எழுதி அனுப்பியிருந்தான். இன்னும் நான்கு அல்பங்கள் வெளி நாட்டிலிருந்து மகன் அனுப்புவான் என்பதைச் செல்வராசா ஊகித்துக்கொண்டு இப்புதிய அல்பத்தில் தனது படங்களை ஒட்டுகிறார்.

படம் ஒட்டி முடிக்கிறது.

சப்பாணி கொட்டி அமர்ந்திருந்த செல்வராசா எழும்பி பக்கத்திலிருந்த குசன் செற்றியில் அமர்ந்து, மடியில் அல்பத்தை வைத்துப் பக்கங்களைப் புரட்டுகிறார். கண்ணாடிக் கூடாக அவரது பார்வைக்கோடுகள் மிகவும் கிரமப்பட்டு ஒவ்வொருபடமாக மேய்கின்றன!

தனது வாழ்க்கையைத் தானே இரையீட்டுகிறார்... இறந்த காலத்தை மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்தைப்பற்றியும் எதுவும் புரியாத கடுகனும் அந்தப் புகைப் படங்களைப் பார்க்கிறான்!

செல்வராசவின் முகத்தில் நிறைவு.

கடுகனின் முகத்தில் டிமை!

சாப்பாடு கட்டுவதற்குச் சென்ற புனிதம் சாப்பாட்டுப் பார்சலோடு

வருகின்றாள் பார்சல் கடுகனின் கைக்கு மாறுகின்றது.

பார்சலைப் பெற்றுக் கொண்ட கடுகன், புனிதத்தின் முகத்தைப்பார்க்கிறான். அவனது பார்வையைப் புரிந்து கொண்ட புனிதம் அந்தப் பழைய அல்பத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்கின்றாள்.

கடுகனுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி!

கடுகன் புறப்படுகின்றான்.

கடுகன் சென்ற பத்து நிமிடங்களில், வெளியே சென்றிருந்த செல்வராசவின் மகள் வதனா வருகின்றாள். இவர்களின் வீடு அமைந்திருக்கும் வரிசையில் ஐந்தாவது வீட்டில் கடுகன் அமர்ந்திருக்கும் செய்தியை வதனா கூறுகின்றாள்.

புனிதம் அச் செய்தியை வழமை போல் சாதாரணமாகவே எடுத்துக் கொள்கிறாள்..... ஆனால் செல்வராசா..... அவர் காரியகாறன்..... கண்ணாடிக் கூடாக வதனாவைப் பார்க்கின்றார்... அப்பார்வைக் கோட்டில் கடுகனைப் பற்றிய கேள்வி பளிச்சிடுகின்றது!

அல்பத்தை வைத்து விட்டு சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு புறப்படுகின்றார்.

“அவன் இருந்தால்... உங்களுக்கென்ன... நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ...” செல்வராசா முன்கோபக் காறன். அதை உணர்ந்திருந்த புனிதம் அவரை மறிக்கிறாள்.

“இல்லைபுனிதம்... எந்தப்பற்றுமே... இல்லாத கடுகன் அல்பத்துக்கு ஆசைப்படுகிறானெண்டால்... இவன்ரை மனதுக்குள்ளை ஏதோ

வொரு ரகசியம் இருக்கவேணும்.....
அதை என்னெண்டு அறியவேணும்...

துத் தேய்த்து... பசையேற்றி.....
அல்பத்தில் ஒட்டுகிறான்.....

செல்வராசா புறப்படுகின்றார்.

பலகழப்பங்கள் ஏற்பட்ட மங்
கலான படங்கள்..... செல்வராசா
பார்வை குறைந்தவர்..... கண்ணாடி
போடாமல் நிற்கிறார்.....

ஐந்தாவது வீடு.

விமானக்குண்டுக்கு இலக்காகி...
முன்பிளேட்டைத் தவிர ஏனைய
பகுதிகள் யாவும் இடிந்துபோன வீடு,
இந்த வீட்டின் முன்பிளேட்டின்
கீழ்த்தான் கடுகன் இருக்கிறான்.

யாருடைய படங்களை இவன்
ஒட்டுகிறான். செல்வராசாவின் மனம்
குழம்புகின்றது..... அக்குழப்பநிலை
யில் அவரது கடந்த கால அனுப
வங்களில் ஒன்று..... முரல்மீனாய்
அவரது இதயத்தைக் குத்தி மறை
கின்றது...

தேரம் ஐந்துமணியைத் தாண்டி
விட்டது. மணிதரே இல்லாத - இடிந்து
போன அந்த வீட்டில் தனித்திருந்து
கடுகன் என்ன செய்கிறான்?

..... செல்வராசா பாடசாலை
மாணவனாய் இருந்த காலத்தில்
பாடக் கொப்பிகளில் சினிமா நடிகர்
கள், நடிகைகளின் படங்களை ஒட்டி
வைத்து, பாட நேரங்களிலும் பார்த்து
ரசித்து...

செல்வராசரின் பார்வைக்கு
கடுகன் அமர்ந்திருப்பது தெரிகின்றது.
கடுகன் கால்கள் இரண்டையும்
விரித்து, நீட்டி அமர்ந்திருக்கின்றான்.
அவனது முதுகுப்புறமாகச் சத்த
மிடாது செல்வராசா செல்கிறார்.

தன்னிடம் வாங்கிய பழைய
அல்பத்தில் கடுகனும் சினிமா நடிகர்
கள், நடிகைகளின் படங்களைத்தான்
ஒட்டுகிறான்... செல்வராவின் மனம்
தீர்மானத்திற்கு வருகின்றது.....

செல்வராசா கடுகனை அண்மித்து
நிற்கிறார்.

புனிதத்தால் கட்டிக் கொடுக்கப்
பட்ட சோற்றுப் பார்சலிலிருந்து ஒரு
பிடி சோற்றை எடுத்து ஒரு பூவரச
மிலையில் தனக்கு முன்னால் வைத்
திருக்கின்றான் கடுகன்.

கடுகன்... தனது பசியை மறந்து
தாயின் பசியை மறந்து சினிமாப்
படங்களை ஒட்டுகிறான் என்று
நினைக்கும் போது அல்பத்தையும்
அதிலுள்ள படங்களையும் கிழித்
தெறிந்தாலென்ன என்ற கோபம்
அவருக்கு வருகின்றது.

தனது காற்சட்டைப் பைக்குள்
மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிலபடங்
களை... அவைகள் தினசரிப்பத்திரிகை
களிலும், விளம்பர நோட்டீசுகளிலு
மிருந்து கிழித்தெடுக்கப்பட்டபடங்
கள்... அவைகளை விரித்து, நிலத்தில்
வைத்து உள்ளங்கையால் தேய்த்து...
படத்தின் சுருக்கங்களை ஓரளவு
நிமிர்ந்தி அப்படங்களின் பின்புறத்
தில் சோற்றுப்பருக்கைகளை வைத்

சாறத்தை மடித்துக் கட்டிக்
கொண்டு, தனது சேட் பையுள்
இருந்த கண்ணாடியை எடுத்துப்
போட்ட செல்வராசா..... சிறிது
குனிந்து அந்தப்படங்களைப் பார்க்
கின்றார்.....

.....திரும்பவும் பார்க்கிறார்.....
.....திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கிறார்...

அந்தப்படங்கள்...

சினிமா நடிகர்கள்.....

பிறந்த நாள் படங்கள்... இரண்டு மல்ல... அத்தனையும்.... வீரமரண மடைந்த தியாகிகளின் படங்கள்..... தேனீ, தேன் துளிகளைச் சேர்ப்பது போல் இதுவரை கடுகன் ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்த ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஊவீரர்களின் படங்கள்!.....

இரந்து பெற்ற பழைய அல்பத்தில் இரந்து பெற்ற சோற்றுப்பருக்கைகளைப் பசையாக்கி..... விதியோ

ரத்தில்... விமானக்குண்டுக்கு இலக்கான இடிந்த வீட்டில்..... பசியை மறந்து..... தாயைமறந்து... சூழலை மறந்து..... அவன் கடுகன்.....

பலவீனமான அவனது இருதயத்துள்.....

பலமான சிந்தனைகள்.....

கடுகன் படங்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றான்...

செல்வராசா.....

ஒட்டியுலர்ந்த இதயத்தோடு மௌனமாக நிற்கின்றார்! புதிய அல்பமும்..... அதனுள்ள அவரது புகைப்படங்களும் திரைப்படம்போல் அவரது இதயத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. □□

காவல்

பக்கம் பக்கமாய் இரண்டு காணிகளில் இரண்டு நாய்கள். ஒருநாய் எப்போதும் துடிப்பாக இருக்கும். இன்னொன்று சோர்ந்து கிடக்கும்.

துடிப்புள்ள நாய் தன் காணியில் நுழைந்த மாடுகளைக் குரைத்து விரட்டி அடித்தது. சோர்ந்த நாயின் காணியிலோ பயிர்களை மாடுகள் மேய்ந்து முடித்திருந்தன.

ஒருநாள் —

இரண்டு காணிகளிலும் பாம்புகள் நுழைந்தன.

விழிப்போடிருந்த நாய் பாம்பைத் துண்டு துண்டாய்க் கடித்துக் குதறியது.

தூங்கு முஞ்சியோ பாம்பு தீண்டித் துடிதுடித்துச் செத்துப் போனது.

பொது வேலியில் இருந்த காக்கை சொன்னது.

‘இயலான் மண்ணில் அயலான் ஆட்சி’

—காசி ஆனந்தன் கதைகளிலிருந்து

(சென்ற இடம் தொடர்ச்சி)

இப்பத்தாண்டுகளிலே புதுக் கவிதை வடிவிலே போர்க்காலத்தில் இருக்கும் மனிதர்கள், இயங்கும் நோக்குகள், இழுப்புகள், எதிர்ப்புகள், இக்கட்டுக்களை உளவேக்காட்டுடனும் உத்வேகத்துடனும் புதுக்கவிதைகளாய் வெளிப்படுத்துமா வெளிக்கவிஞர்கள், களக்கவிஞர்கள் ஆகியோரின் ஆக்கங்களையும் தொட்டுக் காட்டுதல் வேண்டுவதேயாகும். சண்டிகம் சிவலிங்கம்தான். இராமலிங்கம், சி. சிவசேகரம், சு. வில்வரத்தினம், மு. புஷ்பராஜன், சாருமதி ஆதவன், ஊர்வசி, ஹம்சத்வனி, சாள்ஸ், நா. சபேசன், அ. யேசுராசா, முதலாகப் புதுக்கவிதையாப்போரின் எண்ணுத்தொகை அதிகம் மட்டுமன்றி அவர்களின் கருத்துக்களும் உணர்ச்சிகளும் தமது தடங்களை இந்தமண்ணில் ஆழப்பதித்தே செல்கின்றன என்பதையும் கூறித்தானாக வேண்டும். இவ்விடத்தில் திறனாய்வாளர் ஒருவர் ஈழத்துப் புதுக்கவிதைகளின் தனியியல்பினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளமையை நினைவு கூர்தலும் பொருத்தமுடையதே.

“ஈழத்து நவீன தமிழ்க்கவிதையின் பிறதொரு முக்கிய பண்பு அதன் ஸ்தூலத்தன்மையாகும் (Concreteness) திட்ட வட்டமானதாக நேரடியான புலப்பாடு உடையதாகக் கவிதைகள் அமைவதே நாம் ஸ்தூலத்தன்மை என்று குறிப்பிடுகின்றோம். ஸ்தூலமான கவிதைகள் எளிதில் புரிந்துகொள்ளத் தக்கவையாகவும் வாசகனது உணர்வில் நேரடியாகத் தைக்கக் கூடியவையாகவும் உள்ளன. இத்தகைய கவிதைகள் கவிஞன் தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்பவையாக அமைவதில்லை. அவை வாசகனுடன் பேசுகின்றன. கவிஞனின் அனுபவத்தை அவனது உணர்வை எளிதில் வாசகனுக்குள்ளும் இறக்கிவிடுகின்றன.”

இவ்வாறு கவிஞனுக்கும் வாசகனுக்கு மிடையே எளிமையானதும் வலிமையானது

என்பதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளின் போக்கு

■ சொக்கன் ■

மான செய்திப் பரிமாற்றத்தை நிகழ்த்தும் கருவியான புதுக்கவிதை, அன்றாட வழக்கிலுள்ள இயல்பான மொழிநடையையும் வாழ்க்கையனுபவத்தையும், சமூக உணர்வையும் கொண்டிருப்பதால், தமிழகக் கவிஞரின் தன்னுணர்வுக் கவிதைகளினின்றும் வேறுபட்டு, அவர்களிலே பெரும்பாலும் இடம்பெறும் இலகுவில் பிடிபடாத்தன்மை (Obscurity) பெரும்பாலும் அற்றனவாகவும் விளங்குகின்றன என்பது இத்திறனாய்வாளரின் கருத்தாகும். இவ்வகையில் அ. யேசுராசாவின் கவிதையொன்றி லிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டலாம்.

கடற்கரை இருந்து நீ
வீடு திரும்புவாய்
அல்லது
தியேட்டரில் நின்று
வீடு திரும்பலாம்

தீரெனத் துவக்குச் சத்தங் கேட்கும்
சப்பாத்துக்கள் விரையும் ஓசை கேட்கும்
தெருவில் செத்து நீ
வீழ்ந்து கிடப்பாய்
உனது கரத்தில் கத்தி முளைக்கும்
துவக்கும் முளைக்கலாம்
'பயங்கர வாதியாய்'
பட்டமும் பெறுவாய்
யாரும் ஒன்றும் கேட்க ஏலாது

மௌனம் உறையும்
ஆனால்

மக்களின் மனங்களில்
கொதிப்பு உயர்ந்து வரும்

'திடீரெனத் துவக்குச் சத்தங்கேட்கும்'
'உனது கரத்தில் கத்தி முளைக்கும்' 'பயங்கர வாதியாய்ப் பட்டமும் பெறுவாய்' என்ற வரிகளில் ஆசிரியப்பாவின் யாப்புத் தொனி கேட்டபோதிலும் - அவ்வாறமைவதும் புதுக்கவிதையின் ஒரு பண்பென்பர்புதுக்கவிதைக்குரிய 'சப்பாத்துகள் விரையும் துவக்கும் முளைக்கலாம், கத்திமுளைக்கும் என்ற படிமங்களும், 'ஏலாது' என்ற பேச்சு வழக்குச் சொல்லாட்சியோடு கூடிய எளிமையும் இப்புதுக்கவிதையை உயிர்த்துடிப்புள்ளதாய் ஆக்கிவிடுகின்றன. பாஞ்சாலங் குறிச்சியில் கட்டப் பொம்மனைத் தூக்கிலேற்றிய புளியமரத்தை அடையும்வரை நாய்க்குப்பயந்து ஓடி வந்த முயல், புளியமரத்தின் கீழுள்ள மண்ணிலே கால்பதித்ததும் வீறுகொண்டு திரும்பி நாயைக் கலைத்த கதைபோல, ஈழத்து மண்ணின் இழப்புக்களிலிருந்து மண்ணின் மகிமையால் வீறுகொண்டு 'மக்களின் மனங்களில் கொதிப்பு உயர்ந்து வரும்' என்ற நம்பிக்கையும் இக்கவிதை மூலம் வெளியாகின்றது.

களப்போராளிகளிலே கவிஞர்களாய் மலர்ந்து இன்று மாவீரர் வரிசையிலே இடம் பெற்று விட்ட கஸ்தூரியும் வானதியும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். கரும்புலி மில்லரை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்தியாகத்தினை அகக்கண்களிலே காணும் போதெல்லாம் விம்மி அழுகின்ற போராளிகள் பற்றி மிகவும் உருக்கமாக, உள்ளத்தைத் தொடும் வகையில் கஸ்தூரியாத்த கவிதை இது.

மதில்களுக்குத்தான்
எத்தனை எத்தனை மகிழ்ச்சி!
மக்கு மதில்களே!
நாங்கள் உங்களைப் பார்த்து
கண்களைத்துடைக்கவில்லை.
மில்லரைப் பார்த்து
விம்மி அழுகின்றோம்.

நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலய மதிற்சுவர்களை இடித்துக் கொண்டு வெடிமருந்து தாங்கிய 'பிக் அப்' இல் மனோவேகத்திலே பாய்ந்து சென்று பேரினவாதப்படைகளையும் அவர்களின் படைக்கருவிகளையும் அழித்துத் தன்னைப் புகழ் டலாய் நிறுத்திச் சென்ற கரும்புலி மில்லரின் வரலாறு இந்தச் சிலவரிகளிலே காவி யமாகின்றது.

அடுத்த களக்கவிஞர் வானதி. அவரின் ஆக்கங்களிலே கனலின் வெம்மையையும் கருகும் மலரின் சோகத்தையும் ஒருசேர அநுபவிக்கும் உணர்வு அவற்றைப் படிக்கும்போது எழாமல் விடாது. தோளில் கைபோட்டுத் துள்ளித் திரிந்து இன்பக்கதைகள் பேசி இனிய உறவாடும் ஒவ்வோர் கணத்திலும் "இவை நிலையற்றவை, எந்தக்கணமும் எமன் எம்மை நாடி வருவான்" என்பதை உள்வாங்கிச் சீரணித்த போதிலும் தன் உயிர்த்தோழி வீரச்சாவெய்திவிட்டாள் என்று அறிந்ததும் அசையாத மனமும் அசைந்து கலங்குவது தவிர்க்க முடியாததுதான். சாவைக் கைக்கெட்டுந் தொலைவில் நிறுத்திக் கொண்டவர்களுக்கும் இந்தக் கலக்கம் தவிர்க்கமுடியாததே. வானதி, தம் சக போராளிகளின் சாவையொட்டி நொருங்கும் இதயத்தோடு பாடிய பாடல்கள் கல்வையும் கனியவைப்பவை. ஒவ்வொருதீயும் எத்தனையோ இன்பங்களைத் தாவென்றுமிழ்ந்து துறந்துவந்தாலும் தமிழீழம் என்ற ஒற்றைக்கனலில் உயிர்த்தவளே என்பதை வானதி அறிந்திருந்தார். அந்தக் கனவு இனிய நணவாக மாறமுன்னர், மண்ணுக்கு வித்தானவளை அவள் பிரிவை மறப்பது முடிந்தகாரியமா? அதன் வெளிப்பாடான கவிதையின் ஒரு பகுதிதான் இது.

சோதியா நீ
எம் வீடியலின் சோதியாய்!
எம் ஆரோக்கியத்தில்
அன்னையாய்

ஆலோசனை கூறி
 அணு அணுவாய் எம்மை
 அவதானித்த உன் ஆரோக்கியத்வத
 நாம் ஆராயத் தவறி விட்டோம்.
 சோதியா - உன்
 சிரித்த முகத்தின் சின்னால்
 இத்தனை சித்திரவதைக்குள்
 உன் இதயம் இருக்கும் என
 எப்படி... எப்படி
 எம்மால் சிந்தித்திருக்க முடியும்?
 ஓ... சோதியா நீ
 எம் வடிவலில் சோதியாய்!

விடியலின் முன்னுள்ள வைகறையின்
 பாதியிருப்பொழுதிலே பறந்து விட்ட
 சோதிப் பறவையை நினைந்து அதன்
 சோடிப்பறவை கதறுகின்ற சோகத்தில்
 எம் இதயங்களும் கலந்து விடுகின்றன.

சமூக ஊழல்களின் கொடுமையை
 நோக்கிய கவிதைகள்:

தேசிய எழுச்சிப் போராட்டத்தில்
 விளைந்த ஒரு பெரும் நன்மை 'எல்லாரும்
 சம'மென்பது உறுதியானதுதான். சாதியம்,
 வர்க்கபேதம் என்பன பெருமளவு அடங்கி
 ஒடுங்கிப் போனது உண்மையே. ஆனால்
 மறைவாக நமக்குள்ளே இன்னமும் பெண்
 மையைச் சீதனத்தின் பேராலும், 'அட்டி
 லுக்கும் மாட்டுக்கொட்டிலுக்கும் அந்தான்
 கட்டிலுக்கும் சிறுதொட்டிலுக்கும்' கட்ட
 டிமைத் தவறாததின் பேராலும் அடக்கி
 ஒடுக்குவது தொடர்ந்து கொண்டதான்
 இருக்கிறது. முன்னென்றுமில்லாதவாறு
 எம்மின மகளிர் களங்காணுங் காரிகைய
 ராய் மாறிய பின்னரும், இந்நிலைமை
 தொடர்வதுதான் பெருங்கொடுமை. இப்
 பெண்ணடிமைத்தனத்திற்கெதிரான நட
 வடிக்கைகள் இக்காலகட்டத்தில் தீவிரம்
 பெற்றிருப்பதனை வெளிப்படுத்தும் வகை
 யில், பெண்கவிஞர் ஒருவரின் சீறிக்களனும்
 கவிக்குரலைக் கேட்போம்.

சாம வெறிக்குத் தீனிபோடும்
 சதைப் சிண்டராய்

எங்கள் காலமெல்லாம் கழிகிறது
 வியாபாரத்திற்கு இடப்படும்
 விளம்பரங்களில்
 எங்கள் கலாசாரக்கற்பு
 அழிகிறது...

என்று 'நாளைய நாயகி'யின் அறிக்
 கைக்கு ஆன்மக்களாகிய நாம் பதில்
 சொல்லாப் பதுமைகளாகிட வேண்டியது
 தான். சென்ற ஆண்டு பெண்போராளிகள்
 அரங்கேற்றிய 'சீதன அம்புகள்' நாட்டிய
 நாடகத்தில்'

பலவீடு தோட்டங்கள் ஒளிவீச
 நகையோடு திடமாக வந்தவளடி
 நானும் திடமாக வந்தவளடி
 மலிவாக என்மகனை
 மடித்து கட்டினாய்
 உடனேநீ வெளியேறடி - நீலி
 உடனேநீ வெளியேறடி

என்று தான் ஒரு பெண்ணாயிருந்தும்
 தன் மருமகள் சீதனம் கொண்டுவரவில்
 லையே எனச்சீறிப் பாயும் மாமியின் எண்
 ணிக்கை இன்னமும் குறைந்தபாடில்லை.

பலநாக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும்,
 சங்கக்கடைகளும் மக்களின் நலன்களுக்
 காக என்றே மக்களால் தோற்றுவிக்கப்
 பட்டவை. ஆனால் அவற்றின் முகாமை
 யாளரும், விற்பனைகாரரும் என்ன செய்
 கிறார்கள்? அவர்களுக்கு மேலாக அவர்
 கள் கொள்வனவு செய்யும் பணமுதலைக
 ளாகிய பெரிய வியாபாரிகள் என்ன செய்
 கிறார்கள்? இக்கேள்விகளுக்கு இந்தக்
 கவிதை விடைபகர்கிறது.

நான் சங்கக்கடை மனேஜர்
 'சேல்ஸ்மன்' அல்ல
 சாமான் நிறுக்கிறேன்:

உங்கள்
 அரிசியை நிறுத்து

ஒருபிடி அள்ளுகின்றேன்
சீனியின் தட்டைத்
தராசில் அழுத்துகிறேன்
ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?

சேல்ஸ்மன்

கதிரையில் இருக்கின்றார்
தட்டுப்பாட்டுச் சாமான்
தட்டுப்பாடுதான்

கூஸ்டமர்

கூப்பாடுதான் மிச்சம்
வெளியில் மலிந்தசாமான்
பில்லில் விழுவதில்லை
பல்லை நறுமாதீர்கள்
உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன்
அவ்வளவுதான்
துணிந்து கேட்ட
நண்பன் ஒருவன்
தொழிலை இழந்து
துயரப்படுகின்றான்
நான் அவ்வளவு முட்டாளல்ல
துண்டு விழுவது
என்சம்பளமல்ல
உங்கள் அரிசி
உங்கள் அங்கத்துவம்
மனித எலிகளை
மன்னித்து விடுங்கள்
எங்களை விழுங்கும்
பெரிய முதலைகள்
பெரிய தராசில்
பெரிய வெட்டு
அங்கே நடக்கிறது
அதைக் கேட்க
ஆட்களில்லை.

‘இவ்வாறே பிற ஊழல்கள் பற்றிய
கவிதைகள் வருமிடத்திற் கண்டுகொள்க’
என்று விடுத்து அடுத்த விடயத்திற்குச்
செல்வோம்.

கவிதை நாடக நூல்:

கவிதையிலே சொற்கள் கூர்மைய
டைந்து அவை நாடக உரையாடல்களாய்
அமையும் பொழுது அவை பார்ப்போரின்
உள்ளங்களிலே நன்கு தைத்து விடுகின்றன.
இத்துறையிலே இக்காலகட்டத்தில் புதிய
தாகக் கவிஞர் முருகையனின் ‘வெறி
யாட்டு’ கவிதை நாடகம் மட்டுமே வெளி
யாகியுள்ளது. சென்ற ஆண்டு அவரின்
‘உயிர்த்த மனிதர் கூத்து’ கவிதை நாடக
மும் அரங்கேறியது. கைப்பழக்கமும் மனப்
பழக்கமும் விடாது தொடர்ந்து கவிதை
நாடகங்களை அவ்வப்போது அரங்கத்
தேவைக்கென முருகையன் எழுதிவருவது
பாராட்டிற் குரியது. இவரின் கவிதையாற்ற
லுக்கு முன்னரே எடுத்துக்காட்டுத்தரப்பட்
டுள்ளமையால் மீண்டும் கூறுவது ‘கூறியது
கூற’லாகிவிடுமென்பதால் கவிதை நாடகம்
பற்றி இந்த அளவிற்கு கூறி அமைகின்
றேன்.

சிறுவர் பாடல்கள்:

“சிறுவருக்கான பொருளைப் பெரி
யோராக நின்று பாடுதல் சிறுவர் கவிதை
யல்ல. சமூக விழுமியங்களை இலகு மொழி
யில் பாடுவதும் சிறுவர் பாடல்களல்ல.
சிறுவர்களுக்கான பொருளைச் சிறுவர்
வெளியீடாக அவர்கள் மொழியில் அவர்
கள் உள்ளம் மகிழ்ந்தாடக் கூடியதாக,
கவிஞன் சிறுவனாக நின்று பாடுவதே சிறு
வர் பாடல்களாகும்.” என்பது சிறுவர்
பாடற்றொகுப்பொன்றின் ‘பதிப்புரை
மட்டுமல்ல’ என்ற பகுதியிலே கூறப்படும்
யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகும் உண்
மையாகும். இவ்வண்மையை உள்வாங்கி,
பாவலன் பா. சத்தியசீலன், வ.இராசையா;
ஆடலிறை த. துரைசிங்கம் கல்வயல்
வே. குமாரசாமி, யாழ். ஜெயம், வளவை
வளவன், சேந்தன் முதலாகப் பலர் அழகிய,
இனிய, எளிய, சிறுவர் மகிழ்ந்தாடிப்
படிக்கத் தக்க சிறுவர் பாடல்களைப்
பாடித் தொகுதிகளாக வெளியிட்டும் உள்
ளமை மகிழ்ச்சி தருவதாகும்.
(இன்னும் வரும்)

வழிகாட்டி

மூலம்: சுன் லீ [Sun Lee]

தமிழில்: சோ. ப

கடந்த சில ஆண்டுகளாக வாழ்க்கையில் கொஞ்சம் முன்னேற்றம். கடந்து போன துன்பமான நாட்களை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்கிறேன். அப்பொழுது நாங்கள் மலை நாட்டில் இருந்தோம். அம்மாயாரைக் கொண்டுவது எழுதுவிக்கும் கடிதங்கள் இடையிடையே வரும். நாங்கள் இலைகளையும், கறுப்பு அவரைகளையும் சாப்பிடுவதாகவும், குளிர்க்கு ஏற்ற ஆடைகளில்லாது அவதிப்படுவதாகவும் கேள்விப்பட்டு அவள் கவலைப்பட்டாள். ஆனால் உண்மையில் அந்தப் பெரிய மேடையீது வைக்கோலைப் பரப்பி நெருக்கமாகக் கிடந்து நித்திரை செய்யும் பொழுது எங்களுக்குக் குளிரே தெரிவதில்லை. அதை அவள் அறிந்திருக்க

நியாயமில்லை தான். மலை அருவிகளின் கரைகளில் வளரும் வில்லோ மரங்களின்மெல்லிய மொட்டுக்களைப் பறிகையில் ஏற்படும் இன்பத்தைப் பற்றியும் அவள் அறிந்திருக்க மாட்டாள். வயதானவர்களுக்கு இவற்றைக் கற்பனை பண்ணுவது சிரமம். நாங்களெல்லாம் பஞ்சத்தில் அடியுண்டவர்கள் போல தளர்ந்திருப்ப

தாக அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

நாங்கள் சாப்பிட்டது குறைவுதான். எங்கள் ஆடைகளும் மெல்லியவைதாம். ஆனால் உற்சாகத்துக்கோ குறைவில்லை அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம் சந்தோசப்பட்டோம் குடியானவர் ஒருவரிடம் கொஞ்சம் புகையிலை வாங்குவோம். அதை எங்கள்

இலைகளோடு கலந்து சுற்று
வோம். தீக் குச் சி யை
விணாக்கக்கூடாதல்ல வா?
எல்லோரும் வட்டமாகக்
காற்றைத் தடைசெய்தபடி
சுருட்டைப் பற்றவைக்க
உட்காருவோம். முதலா
வது ஆள் ஒரு 'தம்' இழுக்
கும் பொழுதே ஆனந்தம்
எங்கும் பரவும்.

எழுதுவதைப்பற்றியோ
சொல்லத் தேவையில்லை.
வெள்ளைத்தாள் ஒன்றும்,
மைப்போத்தலும் கிடைத்
தாற் போதும். புல்லில்
அமர்ந்து எழுதத் தொடங்
கலாம். அல்லது ஓடைக்கு
அருகில் உள்ள பாறையில்
இருந்து எழுதலாம். லொ
றிக்கணக்கில் மைப்போத்
தல் கிடைக்கும் இன்றைய
நிலையில் நம்பக்கஷ்ட
மாய்த்தானிருக்கும்.
ஆனால், ஓட்டையில்லாத
ஒரு வெற்று மைப்போத்
தலுக்காக சிலர் ஆத்திரப்
பட்டதும் உண்டு.

எங்கள் அணிநடைகள்
கஷ்டமானவை. ஃப் பி யூ
பிங்குக்குத் தும். வங்காய்ப்
பட்டினத்துக்கும் இடை
யிலுள்ள நீண்ட கலட்டுப்
பாதை வடக்கே யான்
கணவாய்க்கு அப்பாலுள்ள
குளிர்ந்த ஆறுகளையும்,
வழுக்கும் கற்களையும்
தாண்டுகையில் - எண்ணி
றந்த மலைகளைச் சுற்றி
வருகையில் - நாங்கள்பட்ட
கஷ்டம். என்றாலும் இன்று
லியாங்கி சிகரத்தின் பெளி
மன் மரங்களையும்,

'அரோ' கணவாயின் பனி
யையும் ஹொங்ஸி கிராமத்
தின் பீன்கேட்டையும்,
ஜான் கணவாய்க்கு
வெளியே கிடைக்கும் கார
மான நூடி ஸ் லையும்
நினைக்கவே ஆனந்தமாயி
ருக்கிறது.

விருந்துகளுக்கும் கூட
குறைச்சலில்லை. அரை
மாதத்துக்கு முன்பே
அவற்றை ஆவலோடு எதிர்
பார்ப்போம். மலேரியா
பிடித்தவன் கூட அவற்
றைத் தவறவிடமாட்
டான்.

வயிற்றுவலி ஏற்படலா
மென்று தெரிந்தாலும்,
கிண்ணத்தில் எதுவும் விடா
மல் சுத்தமாக்கி விடுவான்.
சாப்பிட்ட கையோடு
மலையேற வேண்டியிருக்
கலாம். ஆனால் என்ன?
கைக்குண்டினால் ஆற்றுக்கு
வெளியே வீசப்பட்ட மீன்,
எங்கள் அனைவருடைய
கூட்டுச் சேமிப்புக் கொண்டு
வாங்கப்பட்ட ஒரு பூடு
உள்ளி, திறமைவாய்ந்த
எங்கள் வேட்டைக்காரர்
கள் பிடித்த சின்ன முயல்
எல்லாம் விருந்துக்கு அர்ப்
பணமாகும்.

இந்த நினைவுகள்
—திரும்பிப் பார்க்கையில்—
விலை மதிப்பற்றவை.
ஃபியூப்பிங் மாவட்டத்தி
லுள்ள சல்லியாங் ராய்
கிராமத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு
அனுபவத்தைச் சொல்லப்
போகின்றேன். இதில் வரும்

பாத்திரங்களும் நிகழ்ச்சி
களும் உண்மையானவை.

முதுவேணி காலத்தில்
எங்கள் அணி சன்னியாங்
ராய்க்கு மாற்றப்பட்டது.
பேரீஞ்சுகள் சிகப்பாயிருந்
தன. நாணல்கள் பூத்திருந்
தன. காங்ஜா பள்ளத்தாக்
கிலுள்ள பெரிய பட்டினத்
திலிருந்து எங்களுடைய
கிராமம் இரண்டு லீ
தொலைவில் இருந்தது.
அகப்பட்ட இடங்களை
—குதிரை லாயமாயிருந்தா
லென்ன, மாட்டுக் கொட்
டிலாயிருந்தாலென்ன—
பயன்படுத்திக் கொண்
டோம். அடுப்பு மூட்டிச்
சமைக்கத் தொடங்கி
னோம். மலைச் சாரலில்
வீறகு பொறுக்கும் போது
பாடிக் கொள்ளுவோம்.
மிகவிரைவில் குடியானவர்
களோடு சினேகமாகி வீட்
டோம்.

சிவிலியன் செயற்பாடு
களுக்கு நிரம்பிய முக்கியத்
துவம் கொடுத்தோம்.
படிப்பறிவை வளர்க்கும்
பொறுப்பு எனக்கு.

ஒரு வகுப்பு ஆண்க
ளுக்கு. மற்றொன்று பெண்
களுக்கு. பெண்கள் உற்சா
கமாகத் தொடங்கினார்
கள். முதல்நாள் வகுப்புக்கு
எல்லோரும் வந்தார்கள்.
வகுப்பு முடியும்வரை அடக்
கமாக இருந்து கொண்
டார்கள். ஆனால் மறுநாள்
தங்கள் குழந்தைகளையும்
கொண்டு வந்தார்கள்.

முன்றாம்நாள் பாதணிகளை தைப்பதிலும், நூல் நூற்பதிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

முதலாவது பாடம் பாட்டு. அடுத்தது ஒரு சொல்லாக்க விளையாட்டு. அவர்களுக்கு அதுபிடித்துக் கொண்டது. வெகு விரைவில் இளம் பெண்களின் சிரிப்பால் முழுக்கிராமமும் குலுங்கியது.

செப்ரெம்பரில் கிரமமான வகுப்புகளை ஆரம்பித்தேன். மக்களுக்கும் படையினருக்கும் உள்ள தொடர்புபற்றியும், ஜப்பானுக்கு எதிரான போர் பற்றியும் எடுத்துரைத்தேன். ஓர் இடாப்பில் அவர்களுடைய பெயரை எழுதினேன். ஆனால் அவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் தமது இருக்கைகளை மாற்றிக் கொண்டபடியால் அவர்களுடைய பெயர்களை நினைவு வைப்பது கஸ்டமாகவிருந்தது. ஒரு நாள் எழுந்தமானமாக ஒருபெயரை அழைத்தேன்.

“ஆ ஜாஓ”

வகுப்பில் சிரிப்பொலி. பின்வரிசையில் வெள்ளைத் தூணுக்கருகே ஒரு பெண் எழுந்து நின்றாள். போலிக்கைக்குண்டு போன்ற ஏதோ ஒன்றை முதுகுக்குப் பின்னே மறைத்தாள். சுற்றியிருந்த பெண்களெல்லாம் சிரித்தார்கள். நாணம் கலந்த புன்னகையோடு

அவள் என்னை நோக்கிக் கேட்டாள்.

“வாசிக்கட்டுமா?”

“ஆம். முதற் பகுதியைத் தெளிவாக, உரத்து வாசி. எல்லோரும் கவனியுங்கள்”

நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு, புத்தகத்தை இருகையிலும் ஏந்தி, கவனமாகப்பார்த்தாள். சரளமாக, விரைவாக உற்சாகமான குரலில் வாசிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் வாசித்த பாங்கு ஏன் என்மனதில் ஆழ்ந்த பதிவை ஏற்படுத்தியதோ தெரியாது. வகுப்பு முடிந்த பின் ‘ஃப்யூப்பிங்’ பிரதேசத்துக்கேயுரிய கிளுகிளுப்போடு பாயும் அருவீநீருக்கு காதுகொடுத்தபடியே நடந்தேன். இலையுதிர் காலத்து பனியால் சிவந்துபோன பேர்மிசன் இலைகளும், வெள்ளையாய் மாறிய புல்லும் போர்த்த மலைச் சாரலுக்கு மேலாக ஒரு பொன் வண்ணக் குருவி பாடியபடி பறந்தது.

நவம்பர் மாதம் குடியானவர்கள் கம்பளி ஆடைகளை அணியத் தொடங்கினார்கள். யப்பானியர்களுடைய தாக்குதலுக்கு முகம் கொடுக்கும் நடவடிக்கைகளில் நாங்கள் ஈடுபட்டோம். நான் ஒரு குழுவுக்குத் தலைவனானேன். ஒவ்வொரு கெரில்லாக்

குழுவுக்கும் கிராமத்தலைவன் ஒரு வழிகாட்டியை ஏற்பாடு செய்தான். எல்லாக் குழுக்களும் கிளம்பி விட்டன. எங்கள் வழிகாட்டி வரவில்லை. நான் ஆற்றங்கரையில் அமைதியின்றி முன்னும் பின்னும் உலாவினேன். சூரியன் மறையும் நரம். நான் பொறுமையிழந்து கொண்டிருந்தேன்.

எதிரி பிஸ்ஜாங்கை அடைந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம். இந்தக் கட்டத்தில் சத்தம் போடுவது கூடத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. நான் கிராமத்தலைவர் வீட்டுக்கு ஓடினேன். அவர் அங்கில்லை. திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினேன். மலைச்சரிவில் இருந்த ஒரு வீட்டு முகப்பில் அவர் நிற்பதைக் கண்டேன். என்னைக்கண்டதும் ஓடிவந்தார். மூச்சு வாங்கியபடி அவர் சொன்னார்;

“எல்லா ஆண் வழிகாட்டிகளையும் நியமித்து விட்டேன். உங்களுக்கு ஒரு பெண்ணைத்தான் தரவேண்டும்”

“இதற்கு என்ன பொருள். ஒரு பெண் வழிகாட்டியால் ஏதும் பயனுண்டா?” நான் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தேன்.

“அவள் தகுதி வாய்ந்தவள். ஓர் ஆண்மகன் செய்யும் வேலைகள் அனைத்தையும் செய்வாள்.

அவள் எங்கள் பெண் போராளி" அவர் சிரித்தார்.

"சரி சமாளிக்கத் தானே வேண்டும்! இப்போது அவள் எங்கே"

"இதோ அவளைக் கூப்பிடுகின்றேன்" படலையைத்தாண்டி உள்ளே விரைந்தார்.

மறுகணம் அவரின்னால் ஒரு பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளோர் சிவப்பு மேலங்கி தரித்திருந்தாள். தோளில் கொளுவியிருந்த துணிப்பையினுள் மூன்று கைக்குண்டுகள் இருப்பது தெரிந்தது.

"மாவட்ட நிலையத்தில் அணிவகுப்புப் பயிற்சி எதுவுமில்லை. நாங்கள் எதிரியை எதிர்கொள்ளத் தயாராகின்றோம். நீ ஏன் உடையை மாற்றினாய்? சிவப்பு உன்னை எளிதில் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்"

"நாங்கள் இரவிலேதான் நகரப்போகின்றோம். நான் என்ன நிறத்தை அணிந்தால்தான் என்ன? என்னிடம் உள்ள உடைகள் இவைமட்டுமே" என்று சொல்லிச் சிரித்தவள் "வாருங்கள் தோழரே" என்று என்னை அழைத்தபடி மலைச்சரிவில் தாவி இறங்கலானாள்.

"போகும் வழி குறாகம் இருக்கிறதா?" கிராமத்தலைவர் கேட்டார்.

"நிச்சயமாக" கூவினாள் அவள்.

"உரத்துக் கூவாதே" அவர் எச்சரித்தார்.

நான் வேகமாக இறங்கினேன் குழுவினரை அடைந்தேன். அவள்தன் கைப்பையினுள் உள்ள பொருள்களை ஒழுங்குபடுத்தியபடி ஆற்றோரத்தில் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

நாங்கள் வருவதைக் கண்டதும் இரண்டே தாவில் ஆற்றைக்கடந்துவிட்டாள்.

அவள் மிக வேகமாக நடந்தாள். அவளைப் பிடிப்பதற்கு நான் ஓட வேண்டியிருந்தது.

"முதலில் எங்கே போகிறோம்?"

"தேவதை மலைக்கு" புன்னகையோடு அவள் திரும்பிப் பதிலளித்தாள். அப்பொழுதுதான் நான் அவளை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன் — ஜாஓ.

ஃப்யூப்பிங் பிரதேசத்திலேயே மிகவும் உயர்மானதும், ஆபத்தானதுமான தேவதைமலைக்கு பெரிய கறுப்பு மலை என்றும் ஒரு பெயருண்டு. ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்தான் வைக்கோல் சேகரிப்பதற்காக நாங்கள் அதன் அடிவாழ்வுக்குப் போயிருந்தோம். இன்று ஜாஓ கிழக்கு நோக்கிய வேறொரு பாதையில்

எங்களை அழைத்துச் செல்லலானாள். நாங்கள் நடந்த மலை இடுக்குகள் நிறைய பேரிச்ச மரங்கள். அவற்றின் மஞ்சள் இலைகள் காற்றில் உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. உயர்ந்த கிளைகளில் இன்னும் சில பழங்கள் எஞ்சியிருந்தன. காற்றாலும், பனியாலும் அவை கடும் சிவப்பாய் மாறியிருந்தன.

"என்ன உலர் உணவு கொண்டுவந்திருக்கிறீர்கள்" ஜாஓ என்னைக் கேட்டாள்.

"வறுத்த தினைமா"

"எங்கே? சிறிது சுவைத்துப் பார்ப்போம்" நடந்தபடி நான் என்னுடைய உணவுப்பையைத் திறந்தேன். அவள் ஒரு பிடியெடுத்து தன்வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். மறுகைநிறைய சிவந்த பேரிச்சம் பழங்களைத் தன் பொக்கற்றிலிருந்து எடுத்தாள்.

"இதைச் சாப்பிட்டுப் பாருங்கள் என்னோடு பயணம் செய்யும் நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள்"

"ஏன் அப்படி" சிரித்தபடி கேட்டேன்.

"ஒருநாளும் நீங்கள் பட்டினி கிடக்கும்படி நேராது."

"உன்னால் உத்தரவாதமளிக்க முடியுமா"

அந்தப் பையில் எத்தனை பேர்ச்சம் பழங்கள் வைத்திருக்கிறாய் — இருநூறு இருக்குமா?"

“எங்கே போனாலும் சாப்பிடக் கூடிய பொருள்கள் கிடைக்கும்”

“கிடைக்காவிட்டால்?”

“உணவும் நீரும் எங்கும் கிடைக்கும். அந்தப் பேரிஞ்சைப் பாருங்கள். அதன்பழம் எவ்வளவு பெரியது!”

நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவள் ஒரு கல்லை எடுத்தெறிந்தாள். பழம் நிலத்தில், எங்கள் முன் விழுந்தது. அதை தன் வாயில் போட்டபடியே அவள் சொன்னாள். “தேவதை மலையில் என் உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். உச்சியில் என் அத்தை இருக்கிறாள். அவளுடைய பூசினிகள் பெரியவை; இனியவை. இன்றிரவு அங்கு போய்ச் சேர்ந்ததும் அவளைக் கொண்டு உங்கள் எல்லோருக்கும் சாம்பார், சமைக்கக் செய்கின்றேன். வயிறார்ச் சாப்பிடலாம்”

அவள் சொன்ன செய்தி உற்சாகமளிப்பதாக இருந்தது. தங்கவும், உறங்கவும் எங்களுக்கு ஓரிடம் கிடைக்கிறது. விருந்தோம்பும் இயல்புடைய ஒரு குடியானவப் பெண்ணோ

ருத்தியுடனும் உரையாடப் போகின்றோம்.

தேவதை மலையின் அடிவாரத்தை அடையும் பொழுது சுருக்கலாகி விட்டது. நெஞ்சில் அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் காட்சி அது. மலையின் உயரம் எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியவில்லை. காரிருளிள், செங்குத்தான அதன் ஏற்றத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கவே நெஞ்சை ஏதோ செய்தது. வீடுகள் அளவு பெரிய பாறைகள் சரிவிலே ஏறுமாறாக ஒன்றின் மேலொன்று சாயந்தபடி கிடந்தன. நாங்கள் தயங்கினோம். ஓரடிசறுக்கினால் — பாறைகளுள் ஒன்றை உருட்டினால் — முழுமலையுமே சரிந்து விடும் போல்!

எங்கள் வழிகாட்டி ஏறத் தொடங்கினாள். நாங்கள் பின் தொடர்ந்தோம். வியர்க்க வியர்க்க பாறைகளில் சிரமப்பட்டு ஏறினோம். எங்கள் அணி நீண்டது. ஜாஓ விரைவாக ஓசிந்து ஓசிந்து ஏறினாள். சிறிதுதூரம் ஏறிய பின் ஒரு பாறையில் அமர்ந்தபடி எங்களுக்காகக் காத்திருந்தாள் — புன்னகையுடன். கவிழ்த்துக் கொட்டப்பட்ட பென்னம் பெரிய பாறைகளுக்கு இடையே, அந்தி வானத்து முகில் அருகே மிதந்து வர, அவளோ செக்கச் சிவந்த மலராக காட்சித்தந்தாள்.

திணறியபடி நாங்கள் பின் தொடர்ந்தோம். எனக்கோ கரும்பசி. பாதி வழியை அடைந்த நிலையில் என்னால் மேற்கொண்டு நகர முடியவில்லை. ஒரு தட்டைப் பாறையில் சாய்ந்தேன். நெடுநேரமாக மூச்சு வாங்கியபடி கிடந்தேன். கடைசியாக நான் கண்விழித்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டது. வானத்தில் வெள்ளி பூத்திருந்தது. ஜாஓ என்னருகே குந்திக் கொண்டிருந்தாள். என் வாய்க்குள்ளே ஒரு பேர்ச்சம் பழத்தைத் திணித்தாள்.

“சிறிது சாப்பிட்டீர்களானால் சக்தி திரும்பி வந்துவிடும். நீங்கள் எல்லாரும் இவ்வளவு மென்மையானவர் என்று யாருக்குத் தெரியும்?”

“இரவு இங்கு தங்குவோம். என் தோழர்களாலும் தொடர்ந்து மலையேற முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை”

“முடியவே முடியாது. நாங்கள் உச்சிக்குக் கிட்ட வந்துவிட்டோம். அது ஒன்றுதான் பாதுகாப்பான இடம். அதோ அந்த விளக்கு வெளிச்சம் தெரிகிறதா? அங்குதான் என் அத்தை இருக்கிறா?”

(தொடரும்)

உனக்கேன் ஶ்ச்சம்

முருகு இரத்தினம்

உனக்கே ஶ்ச்சம் சாவது ஒருநாள்
சஞ்சலம் விடுமனமே
தினமும் என்னைத் தூண்டித் தூண்டி
திகைத்து மயங்குகிறாய்
இனத்தின் பெயரால் நடக்கும் கொடுமை
இனியும் பொறுத்திடவோ
கணப்பொழுதேனும் கலங்கா திருப்பாய்
கவலை உனக்கேனோ?

மான மிழந்து மதியு மழிந்து
மண்ணில் வாழ்ந்திடவோ
சன ரெங்கள் ஈழ மண்ணில்
என்றும் ஆண்டிடவோ?
கூனற் பிறவி போல விங்கே
கூனிக் குறுகிடவோ?
தானம் செய்வேன் உயிர்மண் மீட்க
தளரா திருமனமே!

வான மீதில் வந்திடும் வண்டுகள்
வாழ்வை முடித்திடலாம்
சீனச் சகடைகள் சிதறிடும் தீயில்
செத்து மடிந்திடலாம்
வீணரின் தடைகள் மிகுந்து பசியில்
வெந்து மடிந்திடலாம்
காண வேண்டும் தமிழர் விடிவே
கலங்கா திருமனமே!

கிழவய தாகிலும் கனன்றது உணர்வு
கிளர்ந்தெழு என்மனமே
களமதை நோக்குது கைகளில் ஆயுதம்
காப்பது என்கடனே
வளமிகு பூமியில் வல்லா திக்கம்
வலுத்திட விடுவேனோ
பழமிது வீழ்ந்தால் பயிராய் முளைக்கும்
பதறா திருமனமே!

காலம் எனக்கும் கட்டளை இட்டது
களைந்திடு விலங்கென்றே
ஞாலமும் ஒருநாள் நன்கு விளங்கிடும்
நியாயப் பணியென்றே
ஏலவே நானும் எண்ணி இருந்திடில்
எனக்கே ஶடிமைநிலை
ஓலமிடாது என்வழி தெளிந்து நின்றிடு
ஒருநாள் விடிவுவரும்

□□

கவிஞர் கண்ணதாசனின் இயேசு காவியத்தையும் கலைஞர் கருணாநிதியின் குறள் ஓவியத்தையும் படிக்கும் அந்நாட்களில் நெஞ்சத்தில் ஒரு பெரும் ஆவல் எழுவதுண்டு. அது, இவ்வித அழகிய அமைப்போடு எம்மடித்து எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் வெளிவருமா என்ற ஆவலே.

இதன் பின் பல நூல்கள் சிறப்பான வகைகளிலெல்லாம் வெளிவந்தும் விட்டன. ஆயினும், ஒரு தனி வடிவ அமைப்புடனும் அழகுடனும், தெளிவுடனும் உயர்வுடனும் - பயனுடனும் - காசி ஆனந்தன் கதைகள் வெளிவந்துள்ள விதமானது எம்மை எதிர்பாரா மகிழ்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லவே செய்கின்றது. இவ்வளவு பெறு

மதிவாய்ந்த தெள்ளியதாளிலே, முத்தைப் பதித்தாற் போன்ற எழுத்தில், ஒவ்வொரு கதைக்கும் ஒரு தனிப் பக்கத்தை ஒதுக்கி, அதுபோல பக்கந்தோறும் ஒவ்வொரு கருத்தோவியத்தையும் வழங்கி, கவிஞர் காசி ஆனந்தனது எழுத்தின் உயர்வுக்கு ஏற்ப காந்தளகத்தினர் இந்நூலை வெளிக்கொணர்ந்திருப்பது அவர்களது போற்றற்குரிய தொண்டுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

இந்நூலில் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் 40 கதைகள் இடம் பெறுகின்றன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை 50 சொற்களுள் அமைந்து சிறக்கின்றன. தென்றல் போல நூலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கவிஞரின் தமிழ் வீசுகிறது. அவரது இனிய குண இயல்பு இங்கு வரிகள் தோறும் உறவாடுகின்றன. தத்துவங்களைத் தூரத்தில் அல்லாது கண்ணெதிரே தெரிகின்ற காட்சிகளாய் படிப்போர் கண்டு மகிழ முடிகின்றது. வீண்கனதி இல்லை. ஆனால் ஒளி வீசும் கருத்துக்கள் ஒவ்வொரு கதையிலும் உண்டு. பாத்திரங்கள் தவளையும் ஓணானும் போலவா தெரிகின்றன? இல்லை. எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்களாய் ஆகின்றன! மின் கம்பமும் தராகும் கூட இங்கு வேறல்ல! இவையே முழுமை பெற்ற உருவகத்தின் வடிவம்.

காசி ஆனந்தன் கதைகள்

● கவிஞர். காசி ஆனந்தன்

● வெளியீடு: காந்தளகம், சென்னை.

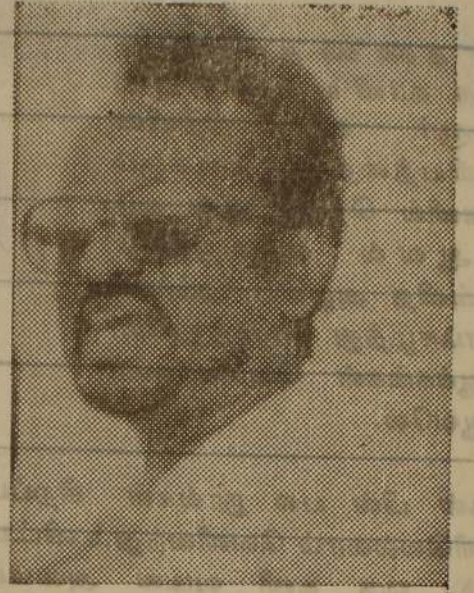
சிலர் அறிவுரைகளை ஏதோ தண்டனை போலப் பதிக்க முயலுவதுண்டு! அந்தத் தன்மை இந்த நூலில் இல்லவே

இல்லை. அது கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் இயல்பிலும் இல்லை. இந்த நூல் அளவிலோ பருமனிலோ மிகப் பெரிதாக இல்லை. ஆயினும் இவ்வளவு அகமகிழ்வைத்தருகின்றன, அறிவைத்தருகின்றன, படிக்கும் உள்ளத்திற்கு உயிர்ப்பையும் தருகின்றன வெனில் அதற்குரிய முக்கிய காரணங்கள் இரண்டு. அதில் ஒன்று, இந்த வசன நடையை வரைந்தவன் ஒரு கவிஞன். மற்றது, இங்கு கையாளப்பட்ட வடிவம் உருவகம் என்பதாகும். இரண்டும் வலிமை மிக்கதே! ஆனால் கவிஞர் தம் முன்னுரையில் கூறுவதைப் போல ஒவ்வொரு எழுத்தும் வருந்தி எழுதப்பட்டதே. ஒருவன் தன் உயிரைப் பிழிந்துதான் எழுதுகிறான் என்பது பலருக்குத் தெரிவதில்லை. இந்தக் குறையிலிருந்து விலகி, எம் நெஞ்சத்தை நாம் உயர்த்த, கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் வாழ்க்கையைப் பார்ப்பது பொருத்தமே.

“ஆண்ட பரம்பரை மீண்டுமொரு முறை ஆள நினைப்பதில் என்ன சிழை?”

என இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னரே குரல் எழுப்பியவர் காசி ஆனந்தன். அந்த உணர்ச்சிக் கவிஞரை அறியாதோர் பெரும் பாலும் எவரும் இவர்.

1938 இல் பிறந்தார். பத்து வயதில் முதல் கவிதை படைத்தார். இன்று வரை (1992 வரையிலான 54 வயதுள்) 44 ஆண்டு கால இலக்கியப்பணி, என நூல் வெளியீட்டாளர் மறவன்புவோக சச்சிதானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளமை பொருத்தமுடையதே. பச்சையப்பன் கல்லூரிப் படிப்போடு தொடங்கப்பட்டதோடு கவிஞரின் தமிழ் நின்றிடவில்லை! அவரது ஆக்கங்கள் ஆயிரத்தை எப்போதோ தாண்டி விட்டன. இலக்கியம், தமிழ்ப்பணி, எனத் தொடங்கி விடுதலை முரசமாகி அவர் ஒலிப்பதைக் காண்கிறோம். அவர் துன்பத்தைத் தாமாக ஏற்றவர்; தமிழினத்தின் விடிவுக்காக ஏற்றவர். தம்மைத் துன்பத்தின் கொள்கலனாக

உணர்ச்சிக் கவிஞர். காசி ஆனந்தன்

ஆக்கி வாழ்பவர். அரசுகளின் அச்சுறுத்தல்களும் விசாரணைகளும் தடுப்பு முகாம்களும் சிறைச்சாலைகளும் அவருக்குப் புதிதல்ல. நோயும் அந்த உடலை வெகுவாக வாட்டியதுண்டு. எனினும் எந்த நலிவும் அதனைக் களைப்புற வைத்ததில்லை.

பட்டதாரி மொழிபெயர்ப்பாளராக அவரை பெரியோர்கள் சிலர் அன்பின் பணிப்புடன் ஓர் அரச திணைக்களத்தில் அமர்த்தினர். ஆனால் ஒரு வருடமளவே அவரால் அதில் நின்று பிடிக்க முடிந்தது!

“தெய்வம் வாழ்த்திப் புறப்பட்டேன்!

தேசம் அமைக்கப் புறப்பட்டேன்!”

என ஆர்த்து நின்ற உள்ளமல்லவா அது!

“பட்டினி கிடந்து பசியால் மெலிந்து பாழ்பட நேர்ந்தாலும்” எனப் பாடிய நெஞ்சம் அது! அதன் வாழ்வும் அதுவே!

மீண்டும் காந்தளகத்தினர் சென்னை யிலிருந்துதந்துள்ள கதைகளுக்கு வருவோம். அந்த எழில் ஓவியங்களைப் பக்கந்தோறும் தந்துள்ள திரு. வீரசந்தானம் மனதாரிந்த புகழுக்கு உரியவரே. ஒவ்வொன்றும் கதை

யிலுள்ள கற்பனைச் செறிவோடு இலங்கு கிறது. கதைகளின் இன்னொரு தனிச் சிறப்பாக அமைவது ஒவ்வொரு கதையின் இறுதியிலும் காணப்படும் புதுமொழிகளாகும். உதாரணத்திற்கு இதோ -

“குப்பையை எருவாய்ப்பார், கூடாங் கல்லைத் தெருவாய்ப்பார்.”

“இயலான் மண்ணில் அயலான் ஆட்சி”

“குனிந்து கொண்டிருப்பவன், சுமந்து கொண்டே இருப்பான்!

இந்தப் புதுமொழிகள் பழமொழிகளாகி நின்று நிலவும் என கவிஞர் இன்குலாப் தமது அணிந்துரையில் அறுதியிட்டுள்ளது உண்மையே.

இனி இதில் வரும் கதை ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

மேடையிலே ஒரு பொய்யான தராசு. அதன் படிக்கல் நிற்கும் தட்டு, மேலேயே நிற்கும். இதைக் கவனித்து விட்ட உருளைக்கிழங்குகளும் வெங்காயங்களும் இந்தக் கொடுமையைப் பொறுக்காது குரல்

கொடுக்கின்றன. எப்படி? “தராசை முதலில் எடைபோடு” என!

இன்னொரு கதையையும் நேரடியாய்ப் பார்ப்போமா? அது இவ்வளவுதான் -

“எல்லோரையும் அடித்து நொறுக்கு - வேன்”

இடியோசையோடு சண்டித்தனத்தில் இறங் - கியது மின்னல்,

ஒரு நொடிதான்.....

வளைந்து நொறிங்கி அது முறிந்து விழுந்தது.

மண்ணில் இருந்தபடியே மின்னலின் சண்டித்தனத்தையும் வீழ்ச்சியையும்

- பார்த்த தவளை சொல்லியது -

“சண்டியாய் எழுவான்

நொண்டியாய் விழுவான்.”

இது வெறும் கதை அல்ல. சமகால அரசியல். ஆணவ அரசியலுக்கு அஞ்சாமை புகட்டிய பாடம்! இந்த நூலின் உள்ளடக்கம் இவை போன்றதே. கவிஞரின் உணர்வும் இதுவே.

— நாக பத்மநாதன்

WOMEN FIGHTERS OF LIBERATION TIGERS

(விடுதலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகள்)

‘Women Fighters of Liberation Tigers’

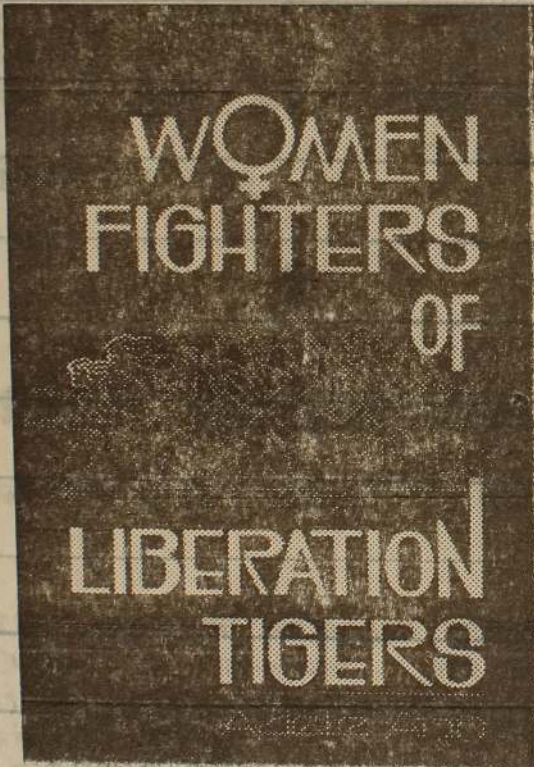
என்பது Adele Ann எழுதிய ஆங்கில நூலின் தலைப்பு. அடெல் ஆனின் தாய் மொழி ஆங்கிலம். அவா தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்துடன் தம்மை முற்றாக இணைத்துக்கொண்டு இங்க வாழ்ந்து வருவார். தமிழ்த்தேசிய எழுச்சியின் சகல பரிமாணங்களையும் புரிந்து கொண்ட அவர் எழுதிய இந்நூல் ஆங்கிலத்தின் வாயிலாக எமது போராட்டத்தின் மகத்துவத்தை உலகுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது. காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்கிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் பற்றிய மனப்பாங்கு, அவர்களுக்குத் தரப்படும் இடம், அவர்கள் பற்றி ஆண்கள் கொண்டுள்ள எதிர்பார்ப்பு - இந்தப் பின்னணியோடு தமிழினப் பிரச்சினையின் அரசியற் பின்னணியையும் விபரிக்கும் ஆன், 1961ம் ஆண்டு நடந்த சாத்வீக எதிர்ப்பில் தொடங்கி இன்றுவரை எப்படி, தமிழ்ப் பெண்ணின் அரசியல் ஈடுபாடும் அர்ப்பணிப்பும் தீவிரமடைந்து வந்துள்ளன என்பதைக் காட்டுகிறார்.

கொடியென்றும் பூவென்றும் கிளியென்றும் குயிலென்றும் காலங்காலமாகக் கருதப்பட்டு வந்த தமிழ்ப்பெண் எப்படிப் புயலாய், எரிமலையாய், பூகம்பமாய் மாறினாள் என்ற கதையை நூலாசிரியை எட்டு அத்தியாயங்களிற் சொல்லியிருக்கிறார்.

உடலளவில் பலவீனமானவர்கள் ("The Weaker Sex") என்று ஆண்களால் கருதப்படுபவர்கள் பெண்கள். பெண் போராளிகளைக் கூட 'ஆண்கள்' என்ற அளவுகோல் கொண்டு மட்டிடும் போக்கு இன்றுமுண்டு. அதற்கு ஆப்புவைப்பது போல் அமைகிறது ஆனுடைய நூல்.

'பெண் போராளிகள் பெறும் இராணுவப் பயிற்சி', 'களத்தில் பெண்கள்'

□ Women Fighters of Liberation Tigers (விதேலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகள்)

● Adele Ann (அடெல் ஆன்)

● வெளியீடு: விடுதலைப் புலிகளின் வெளியீட்டுப் பிரிவு, தமிழீழம்.

எனப் பீடிகையாக அமையும் இரு அத்தியாயங்களுடன் தொடங்கி 'இந்திய இராணுவத்துடன் மோதல்' 'ஈழப்போர்-1, II' 'கிழக்கில் ஒரு வித்தியாசமான போர்', புலிகளின் புதிய தந்திரோபாயமும் இராணுவம் எதிர்நோக்கும் இக்கட்டும்' என்ற தலைப்புகளின் கீழ் சொல்லப்படும் செய்திகள் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண் போராளிகள் நிகழ்த்திய சாதனைகளின் பட்டியல் மட்டுமன்று.

ஆன் உணர்வுபூர்வமாக போராட்டத்தை உள்ளிருந்து தரிசிக்கிறார். நூலின் பெரும்பகுதி ஆசிரியருடைய நோக்கில் (Point of view) எழுதப்பட்டிருந்தாலும், பல பெண்போராளிகளை அவர் அவ்வப்போது பேசவைத்திருக்கிறார். தாங்கள் மேற்கொண்ட அதிரடித்தாக்குதல்கள் பற்றி, காயமுற்று வீழ்ந்த அல்லது வீரமரணமடைந்த சக போராளிகள் பற்றி, தாங்கள் சந்தித்த இக்கட்டான சூழ்நிலைகள் பற்றி அவர்கள் பேசுகிறார்கள். அக்கூற்றுகளில் ஒலிக்கும் சத்தியம், நெஞ்சரம் தியாகம், வீரம் - எல்லாம் வாசகர் மனதில் ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

பெண்கள் இராணுவப் பிரிவு 26-09-1989 இல் சோதியாவின் தலைமையில் அங்குரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டது. அவர்களுடைய பயிற்சிப் பாசறைக்குப் பெயர் "விடியல்"

பெண் போராளிகள் பிரிவு ஆண்களின் தங்கியிருக்கவில்லை. பயிற்சித்திட்டம், முகாமை நிர்வகித்தல், போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் சுயமாக இயங்குகிறார்கள்

அவர்கள் ஈடுபட்ட முதற்போர் 1986 இல் - மன்னாரில், தள்ளாடி முகாமிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து அடம்பனைச் சுற்றி வளைத்த இராணுவத்தினரை எதிர் கொண்ட பெண்கள், இந்தியாவில் பயிற்சியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து இரண்டு மாதமே ஆகியிருந்தது. லெப். கேணல், விக்டரின் ஆணையில் பெண்கள் அணி

எதிர்த்தாக்குதல் தொடுத்தது. 14ஸ்ரீலங்கா சிப்பாய்கள் வீழ்ந்தனர். இருவர் உயிருடன் பிடிபட்டனர். இப்போரில் விக்டர் மார்பில் காயமுற்று வீரமரணமடைந்தது இப்போது வரலாறு.

யாழ் கோட்டைக்கு அண்மையில் இருந்த தொலைத்தொடர்புக் கட்டிடத்தின் மீது 3-6-1987 இல் தொடுக்கப்பட்ட கொமாண்டோ தாக்குதலில் பெண்கள் முக்கிய பங்காற்றினர். பின்பு பல களங்களைக் கண்ட சோதியா, தாரணி, மாலதி எல்லோரும் இதில் பங்கு கொண்டவர்களே.

இந்தியப் படையினருடன் நடந்த போர் மிக முக்கியமானது. அமைதிப்படை ஐந்து பிரதான பாதை வழியாக யாழ்ப்பாணத்தை அணுகியது பெண்போராளிகள் அவர்களை கோப்பாயில் சந்தித்தனர். இந்தியப்படையினர் இரவில்-இருளில்-வந்திறங்கினர். நூற்றுக்கணக்கானோர் வாகனங்களில் இருந்து குதித்து. பெண்கள் நிலைகளை நெருங்கலாயினர். இந்த மோதலில் வெப் மாலதி உயிரிழந்தார்.

பெண்போராளிகள் ஈடுபட்ட பாரிய தாக்குதல் கொக்காவில் இராணுவ முகாம் மீது 13-7-1990 இல் நடத்தப்பட்டதாகும். இந்தத் தாக்குதலில் 72 இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். எஞ்சியோர் ஒட்டம் பிடித்தனா. கப்டன் உஷா உட்பட 6 பெண்போராளிகள் வீரமரணமடைந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்தின் மீது அந்நியர் செலுத்திய ஆதிக்கத்தின் சின்னமே யாழ் கோட்டை. அந்நியர் விலகிய பிறகும் பேரினவாத சிங்கள அரசின் மேலாதிக்க சின்னமாக அது தொடர்ந்தது. எனவே கோட்டைப்போர் சரித்திரப் புகழ் வாய்ந்த ஒரு மானமறப் போர் ஆகியது. புலிகளின் துணிச்சலுக்கும் திடீர்த்தத்துக்கும் தாக்குப்பிடிக்கும் திறனுக்கும் உதாரணமாகியது. இப்போரில் ஆண்களோடு பெண்கள்

தோளோடு தோள் நின்று போராடினர். தரை, கடல், வான் மார்க்கங்களாக முப்படைகளும் தொடுத்த தாக்குதலுக்கு முகங்கொடுத்தனர். 1990 ஓகஸ்ட் 5 இல் வெப். கங்கீதாவும் மூன்று பெண்களும் கோட்டை வாயிலூடாக துணிச்சலோடு முழைய முயன்று வீரச்சாவடைந்தனர். ஈற்றில், செப்ரெம்பர் 26ல் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு அரசு துருப்புகள் கோட்டையை விட்டு வெளியேறவே, தமிழரின் வீரத்தின் அடையாளமாக கோட்டைமீது புலிக்கொடி பறக்கிறது.

வீரகாவியமான ஆணையிறவுப் போரில் கோகிலா நிகழ்த்திய வீரப்போர் குறிப்பிடத்தக்கது. தொடக்கத்தில் ஆணையிறவுத் தளத்தின் மீது தொடுக்கப்பட்ட தாக்குதலில் கோகிலா உக்கிரமாகப் போரிட்டார். AK-LMG ஆயுதங்களைக் கையாள்வதில் வல்லவரான அவர், தம் உயிரைத் துச்சமென மதித்துப் போராடினார். ஹெலிகொப்டர் மீதும் பொம்மர்கள் மீதும் சரமாரியான வேட்டுக்களைத் தீர்த்தார். ஈற்றில் வீரமரணமடைந்தார். ஆணையிறவில் மட்டும் வீரமரணமடைந்த பெண்போராளிகள் 123 பேர்.

முல்லை மாவட்ட மணலாறு தமிழர் தாயகத்துக்கு உயிர்நாடியானது. பிரிபடாத தமிழ் மாநிலம் ஒன்றைச் சீரணிக்க முடியாத சிங்கள அரசு அதைத் துண்டாடத் தலைகீழாக நிற்கிறது. அந்தச் சூழ்ச்சியை முறியடிக்க திடசங்கற்பம் பூண்டு நிற்கின்றனர் புலிகள்.

ஆணையிறவின் பின், புலிகள் பலவீனமடைந்து விட்டதாகத் தப்புக்கணக்குப் போட்ட ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் 28.08.1991 இல் தனது 'ஒபரேஷன் லைற்னிங்' ஐத் தொடங்கியது. நித்திகைக் குளத்தின் மீது மும்முனைத் தாக்குதல். குளக்கட்டில் ஓரமாக நிலைகள் எடுத்திருந்த புலிகள் (ஆண்களும், பெண்களும்) அகோர எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தினர்.

28 நாட்களில் அவர்கள் முன்னேறிய தூரம் 2 மைல். முன்னூறு படைவீரரை இழந்து அவர்கள் படித்துக்கொண்டபாடம். "எவ்வளவு மோசமான சூழ்நிலையிலும் தமது தாயக மண்ணுக்காகப் புலிகள் போராடுவார்கள்".

கட்டைக்காடு - வெற்றிலைக்கேணிப் பகுதியில் 'இராணுவ வேலி' அமைத்து விட்டு படையினர் 'திருப்தி'யடைந்திருந்த சமயம். இடையிடை 4-6 பேர் கொண்டு 'சென்றி'கள். 1992 ஒக்டோபர் 1 ஆம் நாள். நள்ளிரவு. இருளோடு இருளாக பெண்போராளிகள் மணலில் ஊரத் தொடங்கினர். கண்ணிகளைக் கடந்து, முள்ளுக்கம்பிகளை வெட்டிக் கொண்டு முகாமை நோக்கி முன்னேறினர். அதுவரை அமைதி, இனி, கடைசிக் கட்டம்; இராணுவம் கட்டிய மணல் வரம்பு. நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் வரம்பை ஏறிக் கடந்தபடியே சுடத் தொடங்கினர். எதிர் பாராத இத்தாக்குதலால் திணறிப்போன படையினர் வெற்றிலைக்கேணியில் உள்ள தமது பிரதான முகாமை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தனர்.

கிழக்கில் நடப்பது சற்று வித்தியாசமான போர் என்கிறார் ஆன். பாரம்பரிய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நடத்தப்படும் திட்டமிடப்பட்ட குடியேற்றங்களால் இயல்பான இன விகிதாசார சம நிலையைக் குழப்பி 'தமிழர் தாயகம்' என்றொன்று இல்லை என்று சாதிக்க முனைகிறது இனவாத அரசு.

தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் இனங்கள் மூன்றும் வாழ்வதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளும், துரோகத் தமிழ்க் குழுக்களின் செயற்பாடுகளும் மேலும் சிக்கலை உண்

டாக்குகின்றன. இந்தச் சூழ்நிலையில் பெண் போராளிகள் வகிக்கும் பங்கு மகத்தானது.

வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் ஆண்டாண்டு காலமாக, அரசும் அதன் அங்கங்களான அதிரடிப்படையும், விசேட பொலீஸ் பிரிவும் கிழக்கு மாகாணப் பெண்களின் வாழ்வு சீர்குலைவதற்குக் காரணமாகி வந்துள்ளன. கணவன்மாறும், பிள்ளைகளும் சுடப்படுவதும், முகாமுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அவர்கள் கதை அத்துடன் முடிவதும் சாதாரணம்.

இந்தப் பின்னணியில், கிழக்கில் பல வீராங்கனைகள் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை என்கிறார் ஆன்.

பெண் போராளிகளைப் பற்றிய இந்த நூல் துணிச்சலிலும், அர்ப்பணிப்பிலும், தியாகத்திலும் அவர்கள் ஆண்களுக்குச் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பதைக் காட்டுகிறது. எத்தனையோ வீராங்கனைகளுடைய செயற்கருஞ் செயல்களால் உரம்பெற்றது இந்த விடுதலை இயக்கம் என்பதை நிரூபிக்கும் செய்திகள் பக்கத்துக்குப் பக்கம் சுவையாகத் தரப்பட்டிகின்றன. தேவையற்ற விபரங்களோ, புனைந்துரைகளோ இல்லை. சரளமான ஆங்கில நடை. ஒரு நாவலை வாசிப்பது போல் வாசித்து விடலாம். பெறுமதி மிக்கதொரு ஆவணத்தைத் தந்துள்ள அடெல் ஆனுக்குத் தமிழீழம் கடமைப்பட்டுள்ளது.

தயாவின் முகப்போவியம் அழகுசேர்க்க, போர்ச் சூழ்நிலை நிலவும் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சேற்றப்பட்டுள்ள இந்நூலைப் பார்க்கும்போது வசதிமிக்க வெளிநாடுகளில் தயாரிக்கப்பட்டதோ என யாரும் கருதினால் வியப்பில்லை.

— நம்பியாருரான்

களத்தில் தடமான மறவர்

உதயன்

மலைபோலெழுந்து
மண்ணில் நிமிர்ந்து
நின்றவர்கல்லறை பேசும் — வங்கக்
கடல்மேலெழுந்து
தென்றல் காற்றினி வீசும்!

காலக்காவியம் நீரும் — மா
வீரரின் நாமம் வாழும்!

தலைவன்வழி நின்று
தமிழன் எனச் சொல்லும்
தலைமைவழிவந்த வீரர்
வங்கக்கடலோடி
பொங்கும் படையாகி
கங்குல் தூங்காத மறவர்!

நெஞ்சில் உரமேறி
தோளில் துவக்கேற
நஞ்சு கழுத்தாடும் வீரர்
கொள்கை வழி சென்று
குருதி நிலம்பாய
கொடுமை தனைவென்ற மறவர்!

மண்ணில் விழுதாகி
விண்ணில் இடியாக
மண்ணின் விழியான வீரர்
கவிகள் உருவாக
விடிவு நியமாக
களத்தில் தடமான மறவர்!

□□

போராளியின்
பேராலயமே..

இருண்ட காலத்தின் எச்சொச்சங்கள்

சுதாமதி

மொழி புரியாது
முகங்கள்,
மெளனித்துக் கொண்டன.
அந்நியச் சுவடுகள்
அகலப் பதிந்தன.
எங்கும் அவலம்.
அகன்ற விழிகள்
வெருட்சியுற்று மருளும்.
இரக்கமற்ற இரவுகள்;
அவையெம் இருண்டகாலங்கள்.
கோரக் கொலைவெறிக்குள்

நிணமும் குருதியும்
நீண்டு படிந்தன.
எங்கும் இரத்தக்களரியாய்
அப்பாவி உடல்கள்
எறிந்து கிடந்தன.
வந்திருந்த வல்லூறுகள்
வதைத்துக் கொண்டன.
அதன் எச்சொச்சங்கள்
இன்னும் இங்கு.....
அம்மாவும் அப்பாவும்
அவர்தம் சின்னமகளும்
இங்கு உருக்குலைந்து
எலும்புத் துண்டங்களாய்
உதிர்ந்து கிடக்கின்றனர்.
புதைந்துபோன மண்சிதைவுகளில்
புதையல்கள் தோண்டப்படுகின்றன.
மண்வெட்டிகளின்
'டமார்' என்ற
ஓசைக்குப் பதில்
'சடக்' என்ற
மனித மண்டைஓடுகளின்
உடைவு, மிகுதியாய்க்
கேட்கின்றன.
இவையெம்
இருண்டகாலத்தின்
எச்ச சொச்சங்கள்!

கண்டி வீதியே அன்று கல
கலத்துக் கொண்டிருந்தது.

குளிப்பாட்டி, நீறணிந்து.
சந்தன குங்குமப் பொட்டு க
ளிட்டு, கொம்பு மாலை சுற்றப்
பட்ட எருதுகள் இழுத்துச்செல்ல
“அரோகரா” கோஷங்களுடன்
ஏழுவண்டில்கள் சென்றுகொண்
டிருக்கின்றன.

பாதையின் இருமருங்கிலும், சாவகச்
சேரியிலிருந்து புளியம் பொக்கணை வரை
மக்கள் கூட்டம். இவ்வியமான ஒரு உணர்
வுச் சிதறல்கள் பாதையெங்கும் பரவிக்
கிடக்கின்றன.

வேளை கட்டுவோர், அருச்சனை செய்
வோர், நேர்த்திப் பொருட்கள் காணிக்கை
கள் கொடுப்போர் எனத் தெருவே
திருவிழாக் கோலம் பூண்டு நிற்கிறது.

எங்கள் நினைவுகளும் இனியுள்ள தேவைகளும்

நா. யோகேந்திரநாதன்

அவலும், கடலையும், வாழைப்பழமும்,
சர்க்கரைத் தண்ணீரும், தேநீரும் வெறும்
உபசரிப்பாய்ன்றி உளமகிழ்வின வெளிப்
பாடாக, அள்ளி அள்ளி வழங்கப்படுகின்
றன.

புளியம் பொக்கணை நாகதம்பிரான்
கோவிலிலிருந்து உரிய பூசைகள் முடித்து
குலம், கைப்பிரம்பு, கமண்டலம் ஆகிய
காவலாக வர இவ்வண்டில்கள் புறப்பட்டு,

சாவகச்சேரிச் சந்தையில் மடைப்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வருகின்றன.

பங்குனி உத்தரத்திற்கு நடைபெறும் பொங்கலுக்கு மடைப்பண்டம் வாங்கப் புறப்படும் வைபவத்துடன் இப்பொங்கலுக்கான தயாரிப்புகள் கோவில் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் மட்டுமின்றி முழுவதமிழீழம் எங்கும் களை கட்ட ஆரம்பித்து விடும்.

பொங்கலன்றோ—

பொங்கல் செய்வோர், நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றுவோர், காவடி எடுப்போர், கரகமாடுவோர் என வடபகுதியின் பிரதிபிம்பமே அங்கு கோவில் சுற்றாடலை நிறைத்திருக்கும்.

இது ஒரு மத வைபவம் மட்டுமா?

இல்லை. இல்லவே இல்லை!

மரங்களின் கீழும், பரந்த வயல் வெளிகளிலும், கூடியிருந்து பாய்விரித்துக் கதைத்திருந்து, குதூகலித்து, கடலை சப்பிக் கச்சான் உடைத்துப் பரிமாறி தூர்த்து உறவுகளின் அந்நியோன்னியத்தைக் குடும்பங்கள் குடும்பங்களாக அனுபவிக்கும் ஆனந்தம்—

உறவினர் வீடுகளில் சில நாட்கள் தங்கி வன்னிக்காற்றின் வருடலை அனுபவிக்கும் இன்பம்—

புதிய திருமணப் பேச்சுக்கால்கள் மூலம் மேலும் வன்னிக்கும் குடாநாட்டிற்குமான உறவுகளைப் பேணி வளர்த்தல்—

இப்படி, இப்படி இப்பொங்கல் எமது வாழ்வின் ஒரு பிரிக்கமுடியாத வழமையாக எமது பண்பாட்டுக் கோலத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாக, கருவிலேயே ஊறிய உறவுகளின் சங்கம மையமாகத் திகழ்கிறது.

பாலம்பிட்டி, தட்சிணாமருதமடு ஆகிய வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் மிக்க கிராமங்களின் அருகில் முதிரையும் பாலையும் வீரையும் ஒங்கி வளர்ந்த அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் —

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த அந்த இடத்தில் ஒரு தனி இலையின் அசைவு கூட கேட்குமளவிற்கு அமைதி—

அந்த அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டுகம்பீரமான, தெய்வீகமான குரலின் தெட்டத் தெளிவான ஆராதனை—

அந்த ஆராதனையுடன் ஒன்றி தம்மை மறந்து லயித்திருக்கும் மக்கள் வெள்ளம்—

இது மடுமாதா திருப்பதி!

இங்கே மத வேறுபாடுகள் இல்லை, பிரதேச வேறுபாடுகள் இல்லை, சாதி வேறுபாடுகள் இல்லை.

முழு வடதமிழீழ மக்களையும் வேற்றுமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உறவினரால் பிணைத்திருக்கும் ஒரு தெய்வீகம் இங்கே திகழ்கிறது.

முருகபக்தன் முழங்காலில் நிற்கிறார்! அம்மன் பக்தை ஆராதனையில் கலந்து கொள்கிறார்;

பேசாக் குழந்தையைப் பேசவைப்பதற்கு பருத்தித்துறைப் பெருமகனொருவர் வெள்ளியில் நாக்குச் செய்து கொடுக்கிறார்!

தீராப் பிணியைத் தீர்ப்பதற்காக தின்னைவேலித் தியாகராசன் பெற்ற பிள்ளையை விற்று வாங்குகிறார்!

மன்னார் மருசலின் தன் எண்ணம் ஈடேற ஆளுயர மெழுகுதிரி கொழுத்தி அன்னையைத் தொழுகிறார்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் ஏனையவடதமிழீழ மக்களைக் கொண்டுவரும் அற்புதத் திருக்கோவில் இது. அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடிச் சமைத்துண்பதும், கலகலப்பும் சிரிப்பும் சும்மாளமுமாய்க் காடுகளுக்குள் பாலைப்பழம் தேடிச் செல்வதும் காலம்காலமாக வழங்கி வரும் எமது ஒரு மைப்பாட்டு வெளிப்பாடுகளில் இதுவும் ஒன்று!

ஒருபுறம் பரந்த நந்திக்கடல், மறுபுறம் விரிந்த மருதநில வயல் வெளிகள்—

வைகாசி விசாகத்திருநாள்—

காலம்காலமாகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வரும் கண்ணகி வழிபாட்டின் தலைச்சின்னமாக விளங்கும் வற்றாப்பளை அம்மன்கோவில் மக்கள் வெள்ளத்தினால் திரண்டிருக்கிறது. எட்டுநாட்களுக்கு முன்பே நந்திக்கடலில் நீரெடுத்து முள்ளியவளை காட்டுவிநாயகர் கோயிலில் விளக்கேற்றுவதுடன் ஆரம்பமாகும் இவ்விழா, விசாகத்திருநாளன்று அம்மன் பொங்கலுக்காக வன்னியையும், குடாநாட்டையும் ஒன்றாக்குகிறது. அந்த வெட்டவெளியில், கடலோர நிலவில், பொங்கல் செய்வதும், வழிபடுவதும் உறவுகளுடன் கூடிக்கதைத்துச் சிரித்து மகிழ்வதும் இதை வெறும் மத வழிபாட்டுக்கு அப்பால் உறவுகளைப் பேணும், சொந்தங்களை வளர்க்கும் எமது தேசியத்தை நிலைநிறுத்தும் சடங்காக ஆக்கி விடுகின்றது. குடாநாட்டிலிருந்து இங்கு வருவோர் உறவினர் வீடுகளில் தங்குவதும், எட்டாம் மடைவரை சுற்றத்தார் வீடுகளுக்குச் சென்று கொண்டாடுவதும், திரும்பும் போது நெல், தேன், நெய், வேட்டை இறைச்சி வத்தல்கள் என அன்பளிப்புகளோடு புறப்படுவதும் எமது பாரம்பரிய பண்பாட்டுச் வழக்கங்கள்.

கதிர்காமத்திற்குக் கால்நடையாகச் செல்லும் பக்தர்கள், கந்தரோடை அங்கணக்கடவையிலிருந்து புறப்பட்டு வற்றாப்பளை அம்மன் பொங்கலில் பங்கு கொண்டு, பின்பே அங்கிருந்து புறப்படுவர். அன்றைய கதிர்காமக் கரைப்பாளை அடர்ந்த காடுகளும், ஆபத்தும் நிறைந்ததாகையால், வற்றாப்பளையில் வைத்து உறவினர்கள் பிரியாவிடை கொடுப்பதும், அழுவதும், ஏக்கம் நிறைந்த விழிகளுடன் கையசைப்பதும், வருடாந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

கரவெட்டிப்பாணிக் காத்தவராயன் கொக்குத்தொடுவாயில் ஆடப்படுவதும் புதுக்குடியிருப்புச் சிந்துநடைக்கூத்து பருத்தித்துறையில் பேணப்படுவதும் எமது கலாபூர்வமான தொடர்புகளின் ஆணித்தர

மான சான்றுகள். முள்ளியவளைக் கோவலன் கூத்தின் ஆட்டமரபுகள், குறிப்பாகப் பிரசித்தி பெற்ற பொற்கொல்லன் ஆட்டம் வட்டுக்கோட்டைக் கூத்துகளில் காணலாம். இது மட்டுமின்றிக் கரையூர், பாசையூரில் ஆடப்படும் வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துகள் மன்னார் மாவட்டம் முழுவதுமே விரவிக்கிடக்கின்றன. இணுவில், வடமராட்சி, அளவெட்டி, காங்கேசன் துறை போன்ற இடங்களின் இசைநாடகக் கலைஞர்கள் வன்னிப் பகுதி முழுவதுமே சென்று நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துவதும், பிரபல கலைஞர்கள் ஆங்காங்கே தமக்குச் சிஷ்யர்களைக் கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். முநங்கன் படமாளிகை குடாநாட்டு இசை நாடகக் கலைஞர்களின் குவிமையமாக இருந்து, கலையால் வன்னியும், குடாநாடும் உறவாடிய வரலாற்றின் சான்றாகத்திகழ்கிறது.

வன்னிக்காடுகளில் வழிந்து வரும் மழை நீரால் தன்னை நிரப்பும் இரணைமடு, அருவியாற்றில் கரை புரளும் நீரை ஏற்றுத்திகழும் கட்டுக்கரை, வளங்கொழிக்கவைக்கும் வவுனிக்குளம், இன்னும் அங்கும் இங்கும் சிதறிக்கிடக்கும் சின்னஞ்சிறு குளங்கள் வன்னியை நீரால் மெருகேற்ற, வன்னியோ நெல்லாலும், உழுந்தாலும், பயற்றாலும் உணவளிக்கும் களஞ்சியமாகிறது. ஆனால் குடாநாடோ ஆழக்கிணற்று நீரை உழைப்பின் உயர்வால் மேலேற்றி வெங்காயம், மிளகாய், வாழை என உபபயிர்களின் உற்பத்தித் தளமாகிறது. இளைஞர் குடியேற்றத்திட்டத்தின் தோற்றம், உபஉணவு உற்பத்திக்கான கதவுகளை வன்னியிலும் திறக்க குடாநாட்டின் இளைஞர்கள், விவசாயிகள் பலர் வன்னியை நோக்கி இடம் பெயருகின்றனர். இதனால் பெற்றோர் இங்கும், பிள்ளைகள் அங்குமாக நிலப்பரப்புகளுக்கான தூரங்கள் மனோரீதியாகவும், உறவுகளாலும் மிகமிக நெருங்கி விட்டன. குடாநாட்டில் தங்கையின் மகள் பூப்பெய்தினால் தலைக்கு நீர் வார்க்க வன்னியிலிருந்து அண்ணன் வருமளவிற்கு தொடர்புகள் இறுகியுள்ளன.

வன்னியில் மழை பொழிந்தால்தான் வட தமிழீழத்தில் வயிறு நிறையும் என்னுமள விற்கு உணவுற்பத்தியின் கேந்திரமாகிவிட்டது வன்னி.

மாடுகள்! மாடுகள்! மாடுகள்!

இவை எங்கே செல்கின்றன?

இந்த நீண்ட கண்டி வீதியில், ஆயிரக் கணக்கில், வெவ்வேறு மரபுக் குறிகள் கொண்ட இவை எங்கே அடையப் போகின்றன? இடைக்காடு, கோப்பாய், வட மராட்சி ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்தவையல்லவா இவைகள்!

வன்னியை நோக்கிய இவற்றின் இடப் பெயர்வு, இங்கே பயிர்ச் செய்கை ஆரம்பமாகும் காலத்தில் நடக்கிறது. வன்னியில் விதைப்பு ஆரம்பமாகும் வரை கரைச்சியில் பரந்த வயல்வெளிகளே இவைகளின் மேய்ச்சல் காடு. மழைகாலத்தில் திரும்பி வந்து இயக்கச்சியில் வைத்துப் பராமரிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மாரீமுடிய சொந்த இடங்களை அடையும். வன்னி இவற்றின் மேய்ச்சல் களமாக இருப்பது மட்டுமன்றி, அங்கிருந்து கொண்டுவரப்படும் வைக்கோல், தவிடு ஆகியனவே தீவனத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கிறது. மனித உணவுத் தேவை மட்டுமன்றி கால்நடைகளின் தீவனத் தேவை கூட வன்னி - குடாநாட்டின் உறவுகளிலேயே தங்கியுள்ளது.

இங்கே சில புதிய வாடிகள் தோன்றியிருக்கின்றனவே? லொறிகளில் வள்ளங்கள், அரிசி மூடைகள், வலைகள், தொழிலாளர்கள் என கொண்டுவந்து இறக்கப்படுகிறதே.

சோனகம் பெயர்ந்து விட்டது; மாத்தளன், அபாக்கணை கடற்கரைகளில் வாடி அமைத்து மீன் பிடிக்க வல்வெட்டித்துறைச் சம்மாட்டிமார் வந்து விட்டனர். வாடைக் காற்று வீசத் தொடங்கி விட்டாலோ மன்னார் 'சவுத் பார்' கடற்கரை கரையூர் மீனவர்களால் நிறைந்துவிடும். கடற் தொழிற் பிணைப்புகள் மட்டுமன்றி மன்னார் பனங்கட்டிக் கொட்டுக்கும், கரை

யூருக்குமிடையே திருமண பந்தங்களால் கூட நெருங்கிய உறவுகள் உண்டு.

குடா நாட்டிற்கான உழவு எருதுகள் சவாரி மாடுகள் ஆகியன கொக்குத் தொடுவாய், மன்னார் நாவற்குளம் ஆகிய இடங்களிலிருந்தே பெறப்படுகின்றன. இந்தப் பட்டிகளின் மாடுகள் சிறந்த தொழில் புரியக்கூடியனவெனவும், இப்பகுதியின் சூழ்நிலைகளுடன் ஒத்துப்போகக் கூடியவை எனவும் கருதப்படுகிறது.

கலைபண்பாட்டு நடவடிக்கைகள், பொருளாதாரம், கல்வி உறவுகள் என குடாநாடும், வன்னியும் பிரிக்கப்பட முடியாது பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இரு பகுதிகளுக்குமிடையிலான தொடர்புகள் காலம் காலமாக உருவாகி வளர்ந்தவை. ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கப்படும் போது, மற்றது முற்றாக வலுவிழந்து நைந்து போகக்கூடிய அளவுக்கு நெருக்கமானவை. வன்னி வயல் வெளிகளில் ஓடிக் குடாக் கடலில் வடியும் நீரைப் போன்றே, குடா நாட்டின் பனங்கடல்களைத் தாண்டி வரும் வெள்ளமும் ஆணையிறவுக் கடலிலேயே சங்கமமாகிறது.

ஆனால் இன்று -

ஆலயவழிபாடுகளாலும், திருமண உறவுகளாலும், கலை பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளாலும் பொருளாதாரத் தொடர்புகளாலும், கல்விப் பிணைப்புகளாலும் பேணப்பட்ட உறவுகள் கேள்விக்குரியதாகி விட்டன. வலுறு நோக ஆரம்பிக்க, வன்னியில் காரில் ஏற்றப்பட்ட கர்ப்பிணி, யாழ். பெரியாஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து பிள்ளை பெறும் நிலை மாறி, வாரக்கணக்கில் காத்திருந்தும் வந்து சேர முடியாத நிலையும், சுகதேகியாய் வரும் ஒருவரே, நோயாளியாய் வருவாரோ, பிணமாய் வருவாரோ என்று அஞ்சி ஏங்க வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

கடி பெயர்ந்து வரும் கூழைக்கிடாக்களும், பரந்த கடல் வெளியெங்கும் பறந்து திரியும் பறவையினங்களுமாகக் காட்சியளித்த கொம்படிக் கடல் நீரேரியும்,

இறாலும் கொய்யும் விளைந்து கிடக்கும் ஆனையிறவுக் கடலும், திரளியும் காரலும், நண்டும் திரிந்து விளையாடும் கிளாலி நீர்ப்பரப்பும் எதிரியின் ஆக்கிரமிப்புக் கரங்களால் கவியப்பட்டு விட்டன. குடாநாடு ஒரு திறந்தவெளிச் சிறையாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. இன்று பீரங்கிப் படகுகள் கக்கும் மரணதூதுவர்களுக்கிடையிலேயே, உயிருக்கே உத்தரவாதமற்ற நிலையிலேயே குடாநாட்டிற்கும், வன்னிக்குமிடையிலேயே பயணம் செய்யவேண்டியுள்ளது. தந்தையிறந்தால் கொள்ளி வைக்கப்பிள்ளை வரமுடியாத நிலை. ஆலய வழிபாடுகளும், நேர்த்திக்கடன்களும், உறவுபேணலும், கலை பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் அற்றுப்போகும் நிர்ப்பந்தம். வன்னியில் உற்பத்தியான நெல்லை விற்க முடியாத நிலை. குடாநாட்டில் அரிசிக்கு ஆலாய்ப் பறக்கும் கொடுமை. வன்னியிலோ கல்வி நலிந்து செல்லும் நிலை. மக்கள் தேவைகளுக்கான அலுவல்களில் ஈடாட்டம்.

தேசத்தைக் குறுக்கறுத்து விரிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ஆக்கிரமிப்பு காலங்காலமாக நிலைத்திருந்த எமது இழைகளை அறுக்கிறது. தேசம் துண்டு துண்டாக எமது கலை பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் பிறழ்ச்சியடைய வேண்டிய அபாயத்தை எதிர் நோக்க வேண்டியுள்ளது.

இது வெறும் அரிசி, மாப்பிரச்சினை யல்ல!

தமிழீழ தேசியத்தின் வேர்களையே தாக்கும் பிரச்சினை. தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படுவதன் விளைவு எமது அடிப்படைகளையே அசையவைக்கும் வல்லமை கொண்டது என்பதைக் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்.

பச்சிலைப் பள்ளியார் இல்லாத புளியம் பொக்கணைப் பொங்கலும், குடாநாட்டினர் செல்லாத மடுத்திருநாளும், யாழ்ப்பாணத்தார் இல்லாத வற்றாப்பளை அம்மன் விழாவும், எத்தனை வெறுமை

யானது. வன்னியின் நெல்லும், நெய்யும் தேனும் இல்லாத யாழ்ப்பாணம் எத்தனை அரைகுறையானது. குடாநாட்டுத் தொடர் பற்ற வன்னியின் கல்வி எவ்வளவு பற்றாக குறையானது! யாழ்ப்பாணத்து நாதஸ்வரக் கச்சேரி இல்லாத தாந்தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவில் திருவிழாவும், வன்னி மண்ணின் நாட்டார் பாடல்கள் இல்லாத குடாநாட்டு மேடைகளும் திருப்திகரமானவையா?

பாதையை மறித்திருக்கும் பகைவன் அகற்றப்பட வேண்டும். அங்கும் இங்கும் ஏரிப்பரப்பில் அலைந்து திரியும் பீரங்கிப் படகுகள் நொருக்கப்பட வேண்டும். எமது தொடர்புகள் மீண்டும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இது-

தமிழீழத்தின் தேவை; தமிழீழ தேசியத்தின் தேவை: தமிழீழம் வாழ ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் தேவை.

பாதை திறக்கப்படுவதை நோக்கி தடைகள் உடைக்கப்படுவதை நோக்கி ஒவ்வொரு தமிழரும் தமது நினைவுகளைத் திருப்ப வேண்டும். செயல் முறைகளை நகர்த்த வேண்டும்.

இது ஒரு தேசம் பரந்த எழுச்சியாக ஒவ்வொருவரினது சிந்தனையிலும் செயலிலும் செறிந்து விட்ட ஒரு இலட்சியமாக மாற்றமடைய வேண்டும். அதுவே எமது தேசியம் தொடர்ந்து பேணப்படக் காணப்படும் ஒரு வழி முறையாகும்.

பாதை திறப்பதென்பது, இன்னமும் அந்நியன் கடலேரிக்கரையில் குந்தியிருக்க வரிசையில் நின்று, வெய்யிலில் கருகி, அடிகளையும் உதைகளையும் வசவுகளையும் வாங்கிக் கட்டி, கூனிக்குறுகிப் போகும் வழிமுறையல்ல. எங்கள் உறவுகளுக்கும், தொடர்புகளுக்கும் இடைநடுவே குரைப்பற்றையாக நிற்கும் படைமுகாம் துடைத்தெறியப்பட வேண்டும். எங்கள் பாதையில் நாங்களாக நெஞ்சை நிமிர்த்தி அச்சமின்றி உலவும் நிலை வரவேண்டும். □□

நலம், நலமறிய ஆவல்!

புதுவை இரத்தினதுரை

என்னினிய நண்பனே!
அகதியாகித் திசைகள் எங்கும்;
அலையும் தமிழனே!
இங்கிருந்த உன் வேர்களை வெட்டி,
அந்நிய மண்ணில்,
இருப்பிழந்து இருப்பவனே!
உன் கடிதம் கிடைத்தது.
வாசித்தபோது,
வரிகளுக்குள்ளே,
உன் முகத்தைத் தேடினேன்.
எல்லாமே முகமிழந்திருந்தன.

சில முகமுடி போட்டிருந்தன.

அதனால்,

பழைய நண்பனைப் பார்க்க முடியவில்லை.
நண்பனே!

நீயும், நானும் பேசிக்களித்த
பூமிக்குக் குடைபிடிக்கும் "பூவரசமரம்"
சைக்கிள் பழகிய "கிழுவரை வயல்"
பன்றித்தலைச்சி அம்மன்கோவிலுக்கு
பங்குனி மாதப் பொங்கலுக்காக...
நாங்கள் நடந்த "அந்தத்தெரு"
மனோன்மணி அக்கா மாடுகள் மேய்த்த
"அந்திராணைத் தரவைப் பெருவெளி"
எல்லாமே இங்கே இருக்கின்றன.

நண்பனே!

போருக்கு அஞ்சி இவையொன்றும் புலம்பெயரவில்லை.
குண்டுக்குப் பயந்து இவைகள் குடிபெயரவில்லை.

ஆனால்... நீ...

எனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கிறது.

பனைமரத்துக்கு நிழலில்லை என்றுதானே,
பறந்தாய்.

வேற்று நாட்டுப் பன்னீர் மரநிழல்,
எத்தனை காலத்துக்கு இதமளிக்கும்?

கால்களைத் தழுவும் நிரோடை,
 பஞ்ச முகில் முகத்துடைக்கும் பனிமலை,
 "ஸ்நோ" பூ தூவும் புழுதியற்ற தெருக்கள்,
 பதனப் பெட்டியை மெல்லத் திறந்தால்...
 முகம் காட்டும் "கூல்பியர்";
 இங்கு இல்லைத்தான்,
 என்றாலும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றோம்
 "ஏதோ ஒருமாதிரி வாழ்கின்றோம்"
 என்பது போல் அல்ல...
 குளியல் அறையில் ஆடைகள் அற்று;
 குளிக்கும் சுகம்ருக்கிறதே,
 அது போன்ற "ஆனந்தவாழ்வு"
 குண்டு வீச்சு விமானங்கள்,
 அடிக்கடி வரும்.
 காலையில் "அடிவளவு அலுவல்" போல,
 அதுவருவதும் நாளாந்தக் கடமையாகி விட்டது.
 என்றாலும் நீ எழுதியது போல,
 "பதுங்கு குழியல்ல எங்கள் படுக்கையறை"
 இங்கே,
 நிலவுகேட்டுப் பிள்ளைகள் அழுவதில்லை.
 இப்போது "புக்காரா"வைப் பிடித்துத் தரட்டாம்.
 "உலங்குவானூர்தி"யின் வீசிறிக்காற்றில்தான்,
 நாங்கள்,
 முழுதையதலையை உலர்த்திக் கொள்ளுகின்றோம்.
 உனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம்.
 ஆனால் உண்மை.
 இங்கே இந்த வீரம் விளையுமென்று,
 எவர்தான் எதிர்பார்த்தார்கள்.
 உன் மகளின் புகைப்படம் அனுப்பியிருந்தாய்.
 பொலிவாய் இருக்கிறாள்.
 எஞ்ஜினியர் மாப்பிள்ளை பேசுவதாக எழுதியிருந்தாய்.
 எல்லாம் ஒப்பேறி விட்டதா?
 அவளின் வசந்தத்துக்கு எனது வாழ்த்தைக் கூறு.
 என் மகளுக்கும் சுகம் கூறச்சொன்னாய்,
 சொல்லலாம்,
 அவள்தான் என் பக்கத்தில் இல்லையே!
 காலமிட்ட கட்டளையை ஏற்று,
 களத்துக்குப் போய்விட்டாள்.
 பயிற்சி முடிய மாதங்கள் ஆகலாம்.
 வீடுமுறையில் வீடு வரும் போது,
 உன் விருப்பத்தைக் கூறுகின்றேன்.
 வேறு என்ன?
 நலம், நலமறிய ஆவல்!

□□

யதார்த்தம்

□ ஆத்திசூடியான் □

யீண்டும் மயக்கம் தெளிந்து நான் கண் விழித்தபோது மருத்துவமனைக் கட்டிலில் கிடத்தப்பட்டிருந்தேன். மூக்குத்துவாரத்துடாகச் செலுத்தப்பட்ட சிறிய குழாய் மூலம் வயிற்றிலிருந்து ஏதோ பச்சை நிறத்தில் மெதுமெதுவாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இடப்புறமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த தாங்கியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடிப் பைகளில் இருந்து இரத்தமும், சேலையும் கைகளுக்கூடாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது. மார்பிலிருந்து வயிறுவரை சுற்றப்பட்டிருந்த வெள்ளைத் துணிகளுக்கு மேலாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

“தம்பி கையளை ஆட்டக் குடாது... என்ன உதவி

தேவையெண்டாலும் கேளும்... இந்தத் தம்பியும் உதவிக்கு நிக்கிறார்.”

நான் மயக்கம் தெளிந்து கண்விழித்ததனால் உற்சாகமடைந்தவள் போல அந்தத் தாதி அருகே வந்து சேலைன் ஊசிகளைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே அந்தச் சிறுவனை அறிமுகப்படுத்தி விட்டுச் செல்கிறாள். கையில் விசிறியுடன் தலைக்குப் பின்னால் நின்ற அவளது முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக களைத்துச்

சோர்ந்த என்முகத்தை சிரமத்துடன் திருப்புகிறேன். எனது சிரமத்தை உணர்ந்தவனாக காக்கி நிறத்தில் உடை அணிந்திருந்த அந்தச் சிறுவன் பக்கத்தில் வந்து என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“தண்ணி கொஞ்சம் தாறியா”

“ம்ம்... குடுக்கக்கூடா தெண்டு சொன்னவை”

கண்டிப்பான அவனது பதில் நான் எதிர்பார்த்தது

தான் விலகிக் கிடந்த மூக்குக் குழாயை சரிப்படுத்திவிட்டு விசிறியால் வீசத் தொடங்கினான். கட்டில் சூட்டில் அவிந்து கொண்டிருந்த உடலுக்கு அந்தக்காற்று இதமாக இருந்தது.

“டேய் உங்கடை பக்கத்திலை இருந்துதான் அடிக்கிறாங்கள்... ஜி. பி.எம்மை அடியுங்கோடா... டேய் டேய் வாகனச் சத்தமும் கேக்குது போலை... அருளா ஆர். பி. ஜியை ஊதடா”

கட்டளை வந்த திசையை திடுக்குற்று மெதுவாகத் திரும்பிப்பார்க்கிறேன். பக்கத்துக் கட்டிலில் தலையிலும் காலிலும் கட்டுகள் போட்டபடி மயங்கிக் கிடந்த ஒரு தோழன் உரக்கக் கத்திவிட்டு ஓய்ந்து அடங்குகிறான்.

அவனது ஆவேசமான வார்த்தைகள் ஆனையிறவுப் போர்க்களத்து நினைவுகளை நெஞ்சில் அசை போட வைக்கிறது. யுத்தம் தொடங்கி இரண்டாம் நாள். அது நேற்று அல்லது முதல்நாளா? காயமடைந்து மயங்கிக் கிடந்ததால் திகதி நாள் எதுவும் சரியாகத் தெரியவில்லை.

“தம்பி... இண்டைக்கு என்ன தேதி?”

“தெரியேல்லை..... பொறுங்கோ அண்ணை இண்டைக்கு என்ன தேதி”

பக்கத்தில் நின்ற ஒரு வரிடம் சென்று கேட்கிறான்.

“ஏன் தம்பி.....”

ஓ! நேற்றுக் காலை தான் வழமை போல இராணுவத் தளத்திலிருந்து ஒருமைல் தூரத்திலுள்ள காடுபோல மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்த அந்தப் பகுதிக்குச் சென்றோம். அங்கு நகருக்குக் கொண்டு செல்வதற்காக மூன்று தோழர்களின் உடல்கள் சீருடை அணிந்து பெட்டிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்களைச் சென்று பார்த்து அஞ்சலி செலுத்தி விட்டு சிறுசிறு பற்றைகளும் பனை வடலிகளும், மணல் வெளிகளும் நிறைந்த பாதையூடாகச் சென்று இராணுவத்தளம் வரை நீண்டு வளைந்து செல்லும் அந்த பங்கரை அடைந்தோம். இடையில் முதல் நாள் வீசிய விமானக் குண்டுகளால் ஓரிடத்தில் தூர்ந்து போயிருந்த பங்கரை நாம் துப்பரவு செய்த போது சீருடையுடன் கூடிய சப்பாத்துக் கால்கள் மண்ணுக்குள் தெரிந்தன. அந்தத் தோழனை மீட்டெடுத்த போது எந்தவித காயமும் இன்றி மூச்சுத் திணறி இறந்திருந்தான். கோல்சரில் செருகியிருந்த ரவைக்கூடுகள், கிரனைட்டுகள் அப்படியே மார்போடு இறுகியிருந்தன.

துப்பாக்கியை அவனது கைகள் இறுகப்பற்றியபடி இருந்தது. அதனை மீட்டெடுக்க நாம் பட்ட சிரமம் எங்கள் மனங்களை ஏதோ செய்தது.

நேற்றுக்காலை இக்காட்சிகள் மனதில் ஏற்படுத்திய ஒரு மன இறுக்கத்தோடுதான் அந்தக் காவலரணை அடைந்தோம். எமது நடமாட்டத்தையும், நடவடிக்கைகளையும் அவர்கள் அறியாமல் இருப்பதற்காக அந்த இராணுவ முகாமைச் சுற்றி எமது காவலரண்களோடு இணைத்து பத்தடி உயரத்துக்கு மேல் நீண்ட தூரத்துக்கு சாக்குத் தட்டிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இராணுவ முகாமை நெருங்கியுள்ள அந்தப்பகுதிகளில் அவர்கள் அறியாமல் இருட்டுக்காலங்களில் மிகச் சிரமத்துடன் அவைகளை அமைத்திருந்தோம்.

முதல்நாள் நடந்த யுத்தத்தில் அங்கச் சாக்குத் தட்டிகள் ஷெல் வீச்சுகளினாலும், ரேசர்க்குண்டுகளினாலும் கிழிந்தும் எரிந்தும் காணப்பட்டன. அந்த மறைவிடத்தில் நின்று கொண்டு தான் இரவுத் தாக்குதலுக்கான தயாரிப்புகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம். ஒரு கவச வாகனத்தை அந்த ஊரிக்களிமண்ணுக்கூடாக புதையாமல்

கொண்டு செல்வதற்காக சிலிப்பர்க்கட்டைகளை மண்ணில் பதித்துக் கொண்டிருந்தோம். வேலை முடியும் நேரம் அந்தச் சாக்குத் தட்டிக்குச் சற்று அருகில் நானும் முத்துவும் நின்று கொண்டு ஒரு சிலிப்பர் கட்டையை தூக்கி நிமிர்த்தினோம். அப்பொழுது தான் கடற்கரைப் பக்கமாக இருந்து சுழன்றடித்த அக்கடுங்காற்றில் இரவுச் ஷெல் லடிகள் பட்டு அறுந்து தொங்கிய அந்தச் சாக்கு உயர்ந்து மேலெழுந்தது.

“சாக்கு அறுந்து போச்சு... எல்லாரும் கவர் எடுங்கோ”

தொலைவில் நின்ற ஒரு தோழனின் உரத்த கத்தலுடன் எல்லோரும் மண்ணில் படுத்து பாதுகாப்பு நிலையை எடுக்கின்றனர். எதிர்ப்புறம் பார்த்தபடி நின்ற நான் இதனை அவதானிக்காத போதும் எனக்கருகே நின்ற முத்து “படு.. தங்கா... படு” என்று கத்திக் கொண்டு மண்ணில் பாய்ந்து படுத்துக் கொண்டான். அவன் படுத்திருந்த பக்கமே சாய்ந்தபடி உயர்த்திய பாரமான அக்குற்றியை அவனுக்குமேல் வீழாமல் வேகமாக மறுபக்கம் தள்ளிச் சரித்தபடி முகாம் பக்கமாக தலையைச் சரித்தபடி குனிந்து மண்ணில் விழ முயல்கி

றேன். காற்றில் உயர்ந்த சாக்குக்குக் கீழாக உப்பள முகாமின் கம்பி வேலைகள் கட்டிடங்கள், காவலரண்கள். நெஞ்சில் ஒரு விறைப்பு. ஒரு நொடிப் பொழுதுதான். வயிற்றைக் கீறி முதுகுவரை ஏதோ துளைத்துச் செல்வது போல. அப்படியே மண்ணில் சாய்கிறேன். இரத்தம் பீறிட்டு உடைகளை நனைத்து அந்த ஊரிமணலையும் ஈரமாக்குகின்றது. காற்று ஓய்ந்து மீண்டும் தன் நிலைக்கு வந்த அந்தச் சாக்குத்தட்டியை சல்லடையாகத் துளைத்துக் கந்தலாக்கியபடி சரமாரியான துப்பாக்கி வேட்டுகள் செல்லடிகளிலிருந்து பாய்ந்த ஈயக்குண்டுகள் மணலைக் கிளறி எறிந்தபடி நிலத்தில் பாய்கின்றன.

அந்தச் சூடுகளுக்கு மத்தியிலும் நிலத்தோடு படுத்துத் தவழ்ந்தபடி எனக்கருகில் வந்து காயத்தைப் பார்க்கின்றான் முத்து.

“பயமில்லைத் தங்கா வயித்துக் காயந்தான்”

படுத்திருந்தபடியே தான் கொண்டு வந்த சாரத்தால் வெளியே வந்த குடலை உள்ளே தள்ளியபடி இறுகச் சுற்றிக்கட்டுகிறான். சூட்டுச் சத்தங்கள் சற்று ஓய வேறொரு தோழனும் உதவிக்கு வரு

கிறான். பங்கர்வரை மெதுவாக என்னை அவர்கள் அரக்கிச் செல்கின்றனர். அங்குவைத்து எனது உடைகளைச் சீர்செய்த பின்னர் என்னைக் காவுபடுக்கையில் வைத்து இருதோழர்கள் பங்கருக்கூடாகக் காவிச் செல்கின்றனர்.

அந்தச் சூடுகளுக்கு மத்தியிலும் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது உதவ வந்த முத்துவின் தோழமை உணர்வை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். எப்பொழுதும் என்னைச் சீண்டி நான்கோப்படுவதைப் பார்த்து ரசிக்க விரும்பும் அவனா இப்படி நடந்து கொண்டான்.

அவன் பயிற்சி முகாமில் எப்பொழுதும் என்னை வலுச்சண்டைக்கு இழுப்பான். ஒருநாள் இப்படித் தான் பயிற்சி முடிந்து ஓய்வெடுக்கும் நேரம். நான் ஏதோ நிலைவில் முகத்தை உப்பென்று வைத்துக் கொண்டு அந்தத் தென்னஞ் சோலைக்குள் ஒரு மரநிழலில் தனியாக அமர்ந்து மணலை கைகளால் மெழுகி மட்டப்படுத்தி அதன்மீது ஒரு படமொன்றை வரைவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்குவந்த முத்து எனக்குப் பின்புறமாக அமர்ந்து எனது தோள்களில் தாளம் போட்டபடி ஒரு சினிமாப்

பாடலின் அடிகளை மாற்றி
இசையோடு பாடினான்.

“பங்கரை பங்கரை
வெட்ட
மண் வெட்டி மண்
வெட்டி எடு
தங்கப்பா தங்கப்பா
தங்கப்பா”

எனது இயக்கப் பெய
ரைச் சொல்லிக் கிண்டல்
செய்துபாடி என்னைக்
குழப்பியதனால் பொறுமை
இழந்த நான் அவனோடு
மோதிக் கொண்டேன்.
அதற்குத் தண்டனை இரு
வரது கைகளையும் சேர்த்
துக் கட்டியபடி இரண்டு
முன்று நாட்கள் ஒன்றாக
விடப்பட்டோம். உணவு
உண்ணுவது முதல் நாளாந்
தக் கடமைகளைச் செய்ய
நாம் அடைந்த சிரமங்கள்.
அதற்குப் பின்பும் அவன்
திருந்தினானா? நான்தான்
அவனது இயல்பைப்
புரிந்து என்னைத் திருத்
திக் கொண்டேன். சாவிலி
ருந்து தப்பிவிடுவேன்
என்ற நம்பிக்கை சிறிது
ஏற்பட்டதும் அவனை ஒரு
முறை பார்க்க வேண்டும்
போலிருக்கிறது.

காவுபடுக்கையில்
வைத்து பங்கருக்கூடாக
என்னைக் காவிக்கொண்டு
வந்தபோது சற்று குனிந்த
படி தலைப்பக்கமாக
தாங்கி வந்த தோழனின்
சயனைற் குப்பி எனது
முகத்துக்கு நேராக ஆடிக்

கொண்டிருந்தது. காயத்
தின் எரிவும் வலியும் முப்
பது மைல்களுக்கு அப்பால்
உள்ள மருத்துவமனை
வரை சென்று உயிர்பிழைப்
பேன் என்ற நம்பிக்கையீ
னமும் மரணத்தை வலிந்து
ஏற்போம் என்ற எண்
ணத்தை என்னுள் எழுப்பி
யது. நான் பார்த்ததைக்
கண்டு கொண்டானோ
என்னவோ முன்னுக்குச்
சென்ற தோழனை நிறுத்தி
சயனைற் குப்பியை முது
குப்புறமாகத் தூக்கிப்
போட்டு விட்டு மீண்டும்
தொடர்ந்தான். மரணத்தி
லிருந்து என்னைத் தப்ப
வைக்கவேண்டும் என்பதற்
காக அவர்கள் எடுக்கும்
தளராத முயற்சிகளைக்
கண்டதும் சிறுவயதில்
நான் உறங்கும் போது என்
உடலில் நுளம்பு குத்தா
மல் இருக்கத் தான்
கண்விழித்துக் காக்கும் அப்
பாவின் நினைவு வந்தது.
இறந்துவிட்டால் இவர்
களையெல்லாம் காணமுடி
யாது என்று எண்ணிய
போது சூடுபட்டும் கலங்
காத எனது கண்கள் கலங்
கின. நாவரண்டு கண்கள்
செருகி உடல் அப்படியே
சோர்ந்தது. அப்பொழுது
தான் நான் மயங்கி
இருக்கவேண்டும்.

அங்குவந்த தாதி
இரத்தம் ஏற்றி முடிந்த
தால் அந்த ஊசியைக்
கழற்றிவிட்டுச் செல்கி
றாள். சேலைன்

தொடர்ந்து ஏறிக்கொண்
டிருக்கிறது. விறைப்புச்
சிறிது குறையக் குறைய
வலியும் அதிகரிக்கிறது.
பல்லை இறுகக் கடித்துக்
கொண்டு துங்கமுயன்றா
லும் ஆ...அம்மா என்று
முன்குவதை தவிர்க்கமுடி
யாமல் இருக்கிறது. மீண்
டும் வீட்டு ஞாபகம் வருகி
றது. அம்மாவும் அக்கா
வும் இதை அறிந்தால் அல
றித்துடித்தபடி ஓடி வரு
வார்கள். அப்பா தன்னி
டம் சொல்லாமல் போன
வனை என்ன பார்ப்பது
என்று அவர் உரியபிடிவாத
உணர்வோடு பார்க்கவரா
மல் இருப்பார்.

எனக்கும் வீட்டாரைப்
பிரிந்து வந்ததைவிட அப்
பாவுக்குச் சொல்லாமல்
வந்ததுதான் அதிகநாள்
வேதனையாக இருந்தது.
அந்த அளவிற்கு ஒரு
தந்தை என்ற அதிகார
மின்றி ஒரு நண்பனைப்
போல சுதந்திரமாக அன்
புடன் பழகுவார்.
அதையே மற்றவர்களிட
மும் அவர் எதிர்பார்ப்
பார். அவர்கூட தன் இள
மைக் காலத்திலிருந்தே
ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரா
கப் போராடும் உணர்வு
கொண்டவராக இருந்து
வந்திருக்கிறார். அதற்காக
அவர் சிறைக்குக் கூட
சென்று வந்ததாக அம்மா
கூறியிருந்தாள்.

நானும் எனது இள
மைக் காலத்தில் அப்பா

வைப்போல எனக்கு முன்னால் உள்ள ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகப் போராட வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டேன். இதை அப்பாவே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அதை அவரிடம் சொல்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தும் இறுதியில் அது கிட்டாமலே போயிற்று.

வீட்டைவிட்டுப் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் அந்த வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது ஒரு வீட்டுக் தோட்டத்தை ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். நான் புத்தகத்தைக் கையில் வைத்தபடி கதிரையில் சாய்ந்திருந்தேன். அப்பா எனது கல்வியில் இளமையிலிருந்தே மிகவும் அக்கறையாக இருந்தார். டாக்டராக இன்னினியராக வரவேண்டும் என்று அவர் ஒருநாளும் சொல்லியதில்லை. "ரவி ஏதோ இந்தச் சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளவனா நீ வரவேண்டும்" என்று தான் அடிக்கடி சொல்வார். நானும் படிப்பதில் மிகவும் விருப்பமுடையவனாகவே இருந்தேன். மிகமோசமான யுத்த நிலைமைகளும், பரீட்சைகளை அடிக்கடி ஒத்திப்போட்டுவந்ததும் ஒடுக்குமுறைகளின் கோரவடிவங்களாகவே தெரிந்தன. அதற்

கெதிராக இயக்கத்தில் இணைந்து போராட வேண்டும் என்று எனது சகமாணவர்கள் இருவருடன் இணைந்து தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்டேன். அதற்குப் பின்பு புத்தகத்தில் மனம் செல்லவில்லை. கதிரையில் சாய்ந்தபடி எனது தீர்மானத்துக்கு உறுதிகேர்க்கும் எண்ணங்களில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாங்கள் வாழ்ந்த கிராமத்தை இராணுவம் ஆக்கிரமித்திருந்தது அந்தக் கிராமம் எவளவு அழகானது. சோழகக்காற்றுக்காலத்தில் பனையின் பச்சை மட்டையைச் சீவி வாட்டி எடுத்து விண்ணுக்கு நார்பூட்டி பலவர்ண நிறங்களில் பிராந்தன், கொக்கன் என்று நண்பர்களுடன் கூடிப்பட்டோற்றி விளையாடிய அந்தக் கலட்டி வெளி, கிளித்தட்டு விளையாடும் அந்தக் கோவில் வீதி, நான்கல்விகற்ற பாடசாலை எல்லாமே அவர்களது பிடிக்குள் அகப்பட்டிருந்தது.

மண்குடி சையானாலும் எங்களது வீட்டில் வசிப்பது எவளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அப்பா ஒரு ஆலைத் தொளிலாளியாக இருந்து கொண்டே பொதுவேலைகளில் ஓடித் திரிவார். அவரது சிறு தொகைச் சம்பளத்தை

வைத்தே அம்மா நாளாந்த வாழ்க்கையைச் சமாளித்து விடுவாள். அந்த வளமான செம்மண் தரையில் மாமா பயிரிடும் தோட்டத்துக் காய்கறிகள், பக்கத்திலுள்ள பனங்கூடலில் பொறுக்கி எடுக்கும் விருகுகள் சுதந்திரமாக அந்த வெளிகளில் மேய்ந்து வரும் ஆடுமாடுகளில் அம்மாமா கறக்கும் பாலின் சுவை, எவ்வளவு இனிப்பான வாழ்க்கையை இழந்து அகதிகூப்பனுடன் உறவினர் வீடுகளில் குந்தி எழுந்து விட்டு அந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்தோம். வாழ்க்கை மிகவும் கஸ்டமாகவே இருந்தது. அந்த மண்ணைக்கிளறி எதையாவது வைக்கலாம் என்றுதான் அப்பா அந்த வெயிலும் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பா முதுதான் அப்பாவின் நண்பரொருவர் வீட்டுக்கு வந்தார். கையில் புத்தகத்துடன் கதிரையில் இருந்த நாள் எழுந்து திண்ணையில் அமர்ந்தேன். அப்பாவும் அவரும் எதிரெதிரே அமர்ந்து கொண்டனர்.

"இந்த வெயிலுக்கை என்ன செய்யிறியன்"
"மண்ணைக் கொத்தி ஏதாலும் வைப்பமெண்டு யோசிக்கிறன்"

"இந்த வெக்கேக்கை எப்பிடியப்பா இருக்கிறியன் முதலிலை இதிலை"

ஒரு மரம் நடுங்கோ
குளிர்மையா இருக்கும்''

அப்பாவின் நண்பரது
வார்த்தைகளைக் கேட்ட
தும் எனக்குள் ஒரு பதை
பதைப்பு எழுந்தது. மரம்
வளர்ந்து நிழல் தரும்
வரை இந்தத்துயர
வாழ்வு நீடிக்கவேண்
டுமா?

“ஏன் எல்லாரும்
சேர்ந்தா எங்கடை நிலங்
களை கெதியா மீட்கே
லாதே”

எனக்குள் இருந்த
உணர்வுகள் வெடித்து
வார்த்தைகளாக வெளி
வர சிறிது நேரம் மௌனம்
நிலவியது.

“ஏன் தம்பி நாங்கள்
உதுக்கு மறுப்பே”

அப்பாவின் நண்பர்
கூறிய அந்த வார்த்தைக்கு
பதில் கூற முடியாமல்
நானும் மௌனமானேன்.
அப்பா தொடர்ந்தும்
மௌனமாகவே இருந்தார்.

அந்த உரையாடல்
நடந்த மறுநாளே நான்
இயக்கத்தில் வந்து
இணைந்து கொண்டேன்.
அம்மாவும் அக்காவும் காம்
புக்கு வந்து அமுதார்கள்
அப்பா மட்டும் அங்கு வர
வில்லை.

அவரைக்கூட இந்தப்
போராட்டத்திலிருந்து

ஒதுங்கி நிற்பவராக நான்
கருதமுடியாது.

இந்தியப்படை இந்த
மண்ணில் இருந்த நேரம்.
தீவுப்பகுதியிலுள்ள உறவி
னர் வீட்டுக்கு எமது குடும்
பத்தினர் எல்லோரும்
சென்றுவிட்டு பஸ்ஸில்
திரும்பிக் கொண்டிருந்
தோம். இடையில் தேங்
காய்ச்சாக்குடன் ஏறிய
அந்த இளைஞனை பஸ்
ஸிலிருந்த எல்லோரும் ஒரு
மாதிரியாகப் பார்த்தனர்.
அதுவரை கலகலப்பாக
இருந்த பஸ் சற்று அமைதி
யானது. அன்றும் எங்கோ
ஏதோ நடந்திருக்கவேண்
டும். வழமையை விட பஸ்
நிலையத்தில் இராணுவ
நடமாட்டம் அதிகமாக
இருந்தது. எல்லோர் மன
திலும் அச்சம் படர்ந்தது.
பஸ் நிறுத்தப் பட்டது.
முண்டியடித்துக் கொண்டு
அனைவரும் இறங்கினர்.

கம்பியை பிடித்தபடி
வெளியே பார்த்துக்
கொண்டு நின்ற அந்த
இளைஞனின் முகத்தில்
ஒரு தயக்கம் தெரிந்தது
நானும் அம்மாவும் கீழே
இறங்கிவிட்டோம். முன்
வாசல் வரை வந்த அப்பா
திரும்பி அந்த இளைஞ
னின் அருகில் சென்றார்.

“தம்பி எந்த பஸ்ஸுக்
குப் போகப்போறீர்”

“சாவகச்சேரிக்கு”

அவனது முகத்தில் ஒரு
நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி,
“வேணி இந்தத் தேங்
காய்ச்சாக்கைப் பிடியும்”

அப்பாவைப் பார்த்த
படி இறங்குவதற்குத் தயா
ராக நின்ற அக்காவும்
நிலைமையை உணர்ந்தவ
ளாய் திரும்பிச் சென்று
சாக்கின் ஒரு முனையைப்
பிடித்தாள். இராணுவத்தி
னர் உட்பட பலரின் முன்
னால் அந்தச் சாக்கை
தூக்கியபடி அந்த பஸ் நிற
கும் இடம் வரை அவர்கள்
கொண்டு சென்றனர்.
“நன்றி பெரியவர்” என்று,
சொல்லிவிட்டு அந்த இளை
ஞன் விடை பெற்றான்.
அப்பொழுது நடந்து
கொண்டிருந்த கொடுமை
களின் அச்சத்தால் நான்
கூட அப்பா ஏன் இப்படி
நடந்து கொள்கிறார்
என்று தான் எண்ணினேன்.
அப்படிப்பட்ட அவர் நான்
சொல்லாமல் வந்ததைப்
பெரிதாக எடுப்பாரா? எப்
படியாவது வீட்டாருக்கு
நான் காயமுற்ற செய்
தியை அறிவிக்கவேண்டும்.
பொறுப்பாளர் வரும்
போது அவரிடம் கூற
வேண்டும் என்ற முடிவுடன்
நான் அமைதியாகிறேன்.

தெருவில் அம்புலன்ஸ்
வண்டியின் விசில் சத்தம்
கேட்கிறது. தொடர்ந்து
வேகமாக வரும் வாகனங்
களின் இரைச்சல். காயம
டைந்தவர்களை ஏற்றிவரு
கிறார்கள் போலும். மருத்

துவமனையில் உள்ளவர்கள் உசாரடைகின்றனர். நாங்கள் இருந்த கீவிர நோயாளர் பகுதிக்கும் ஒரு பெண்போராளியை மருத்துவமனை வண்டியில் வைத்துத் தள்ளி வருகின்றனர். எனக்கெதிரே உள்ள படுக்கையில் மயக்கமுற்ற நிலை. அவள் கிடத்தப்படுகிறாள்.

காயங்களின் வலியும் தண்ணீர்த் தாகமும் என்னை வாட்டுகிறது. சேலை இன்னும் ஏறிக் கொண்டிருப்பதால் தண்ணீர் தரமறுப்பார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு என்னைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறேன். மூக்குத் துவாரத்துக்கூடாக செலுத்தப்பட்ட குழாயும் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. உறக்கம் வரமறுக்கிறது. கண்களை மூடியபடி சோர்ந்து கிடந்து பார்க்கிறேன்.

“ரவி”

ஆவலோடு கண்களை விழித்துத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்... அப்பா அப்பா

வேதான். கலங்கிய கண்களுடன் ஒரு சணம் சிலையாக நின்றவர் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு காயம்பட்ட இடங்களை மெதுவாகத் தடவிப் பார்க்கிறார்.

“வயித்திலையா காயம் இதென்ன முதுகிலையும்”

“ஓ முதுகு வரைக்கும் சாதுவாக் கீறிப்போட்டு”

“காயம் கடுமையான காயம்தான் கவனமா இருக்கவேணும் அம்மாவுக்கு இன்னும் தெரியாது நானும் இஞ்சைதான் கேள்விப்பட்டேன்”

நிரம்பிக்கிடந்த சிறுநீர்ப் போத்தலை எடுத்துக் கொண்டு சென்று ஊற்றிக் கழுவிவிட்டு மீண்டும் பொருத்தி விடுகிறார். அந்தச் சிறுவனை ஆறும்படி கூறிவிட்டு விசிறியை வாங்கி விசுக்கத் தொடங்குகிறார். அவரது சட்

டைப் பையுக்கு மேல் காயமுற்றவர்களைப் பராமரிப்பவர்களுக்கான அடையாள அட்டை குத்தப்பட்டிருப்பதை நான் அவதானிக்கிறேன்.

“ஆ..ஐயோ... என்ரை கால்...என்ரை கால்”

பக்கத்துக் கட்டிலில் படுத்திருந்த தோழனின் காயமுற்ற கால் தலையணையிலிருந்து விலகிச் சரிந்திருக்க வேண்டும். அந்த வலியில் தான் அவன் உரத்துக் கத்துகிறான். அவனைப் பராமரித்தவர் வருவதற்கிடையில் அப்பா ஓடிச் சென்று தூக்கிவைத்து ஒழுங்காக்கி விடுகிறார். அந்தத்தோழன் அவரை நன்றியுணர்வோடு பார்த்துத் தலையசைக்கிறான். அப்பாவின் வருகையும் செய்கையும் எனக்குள் ஒரு ஆறுதலை ஏற்படுத்தி, விடுதலைக்கானது நம்பிக்கையையும் மேலும் வலுவடையவைக்கிறது.

வெகுமதி

கொதிக்கும் வெயிலையும் — குடைபிடித்துப் போன மனிதனையும் — குடைமையையும், மின்கம்பம் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது.

‘என்ன உலகம்’ என்று தனக்குள்ளேயே அது சலித்துக் கொண்டது. பெருமூச்சோடு மின்கம்பம் சொல்லியது.

‘நீழல் கொடுக்கும் குடைக்கு வெயில்’

காசி ஆனந்தன் கதைகளிலிருந்து

சிறந்த வேலைப்பாடுள்ள தங்க வைர நகைகளை
விரும்பிய டிசைன்களில் தெரிவு செய்யலாம்

ஓடர்கள் குறிக்க தவணையில்
சிறந்த முறையில் செய்து கொடுக்கப்படும்

செல்லையா சிவபாதலிங்கம்

வைரக்கல் நகை வியாபாரம்
191H, 218H, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

கைக்கடிகாரங்கள், சுவர்க்கடிகாரங்கள்
அழகுசாதனப் பொருட்கள்
மற்றும்
விளையாட்டுப் பொருட்கள் என
எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்ள

அஸ்டி

261, மின்சாரநிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

இந்திரா நகையகம்
வழங்கும்
புதிய டிசைன்கள் மக்கள் மனம் கவர்ந்தவை

ஓடர் நகைகள்
குறித்த தவணையில்
உத்தரவாதத்துடன் செய்து
கொடுக்கப்படும்

இந்திரா நகையகம்

181, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

புதிய புதிய டிசைன்களில் தரமான தங்க நகைகளுக்கு

“லலிதா நகை மாளிகை”

தங்கப் பவுண் நகை வியாபாரம்

லலிதா நகை மாளிகை

213, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

வெளிச்சம் 47

சீமாட்டி வழங்கும் புடவைகள்
உங்களை மேலும் மகிழ்வடைய வைக்கின்றன.

குழந்தைகளுக்கான ஆடைகள்
ஆண்கள், பெண்களுக்கான
பட்டுப்புடவைகள்
எல்லாவற்றையும் வழங்குகின்றது.

'சீமாட்டி'

122, மின்சாரநிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

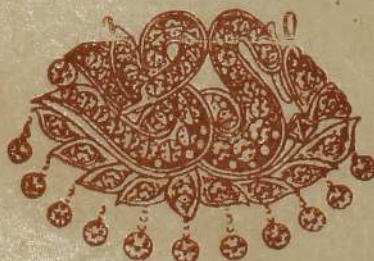
இளமைக்கு அழகேற்றி அழகுக்கு
மெருகூட்டும் அழகிய கண்கவர்
22௧ தங்க நகைகளை ஓடர் செய்து
பெற்றுக் கொள்ள
நீங்கள் நாடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

நியூ லலிதா ஜுவல்லர்ஸ்

தீருமண ஓடர் நகைகளை ஒரே இடத்தில்
உங்கள் வசதிக்கேற்ற முறையில் விலை
நீதானத்துடன் செய்து பெற்றுக் கொள்ளவும்
பழைய பவுண் பொன் வெள்ளி ஆகியவற்றை
கூடிய விலையில் விற்கவும் நீங்கள்
நாடவேண்டிய இடம்.

நியூ லலிதா ஜுவல்லர்ஸ்

74/1, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தரம் நாடுவோர் தவறாமல் நாடுமிடம்

அன்றைய நாளிலும் இன்றைய சூழ்நிலையிலும் உங்களின்
தேவை அறிந்து சேவை செய்பவர்கள்